

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 21–28 серпня 2014 року № 34–35 (561–562)

ВАРТОВІ БАТЬКІВЩИНИ

Була субота. 24 серпня 1991 року. Цього дня Верховна Рада ухвалила Акт про Незалежність України. Пам'ятаю від руки написаний плакат «Матінко Україно, ми вільні!» Його ми принесли на мітинг. Тисячі людей раділи, обіймалися, плакали, співали. Збулося найзаповітніше! І сотні доріг відкриваються перед ними. Чи думав хтось у той день про грядущі випробування? Так, думав і говорив. Це були бандерівці. Вони боролися за незалежну Україну на два фронти. Пройшли сталінські катівні і концтабори. Були державниками. Були мудрими. Вони казали нам, що ось саме тепер починається найскладніше, бо будувати державу – справа тяжка і відповідальна, вона потребує може й більшої відваги та сил, ніж збройна боротьба. А провідник, наголошували вони, має чітко бачити кінцеву мету та шляхи, які приведуть до неї. Про жертовність, гідність і честь не говорилося, як про речі самозрозумілі. Не згадували і про корупцію: ну хто тоді міг припустити, що знайдуться негідники, які обкрадатимуть свою, рідну, омріяну державу та її народ? Ми вірили: мине десятиліття, і Українською державою захоплюватиметься весь світ

Минуло 23 роки. Зустрічаємо День Незалежності у великій скорботі. Щодня хоронимо найкращих. Бо кулі вибирають саме їх. Сьогодні наш вибір: Україна або смерть. Бо хто тоді ми, народ без власної держави, – осміяний на роздоріжжю велетень? Ми не зупинили диких, тупих наїзників, коли вони грабували країну, глумилися на Україною та українцями і врешті здали нас, зруйнувавши армію, ворогові. Тепер для нас настав час розплати, бо врешті українці збагнули, що саме вони відповідальні за державу, а не найняті ними чиновники. Наші чоловіки стоять на чатах, на найвідповідальніших рубежах. Вони – вартові Вітчизни. Та її Незалежності. Україна врешті постане. Справжня. Без олжі. Без іржавих намулів. А плата за справжню свободу завжди була високою…

ВІТАННЯ

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ!

Дорогі друзі,
побратими, однодумці!
Дорогі українці!

Конгрес Українських Націоналістів вітає усіх вас із знаменною подією – двадцять третьою річницею Незалежності нашої Держави!

Відзначення цього Великого дня нашої історії є особливою датою цьогоріч, в знаковий для країни рік. Він дуже непростий, але водночас героїчний, переломний в історії держави.

Ми стали свідками й учасниками унікальної історичної ситуації, коли український народ своїм глибинним тисячолітнім національним інстинктом відчув: саме сьогодні і зараз Бог дарує нам шанс реалізувати своє суверенне право самостійно і назавжди визначити долю Батьківщини.

Позитивна державотворча енергія величезної маси самоорганізованих, об'єднаних однією великою і світлою метою людей створила потужне силове поле українського патріотизму.

Майже тисячу років, з часів Київської України–Русі, українці прагнули вільно жити, сповідувати свої традиції та звичаї. Наші співвітчизники віками боролися за свою свободу. Нинішнє покоління – Герої Небесної Сотні та жертовні патріоти, для яких Україна понад усе, виборювали її на Майдані і продовжують мужньо боротися проти московських окупантів, не жаліючи життя за Українську державу.

Останні місяці стали випробовуванням для всіх нас – тестуванням на зрілість, на терпіння, на самопожертву. Вигнавши злочинну кліку Януковича, ми, українці, завдали потужного удару по Московській імперії і злочинній комуністичній ідеології.

Нині уже ніхто в світі не сумнівається у тому, що український народ назавжди утвердить споконвічну мрію наших предків – Українську Соборну Самостійну Державу!

Дорогі побратими!

Зичимо Вам доброго здоров'я, ідейної стійкості, витривалості та наснаги у нашій священній боротьбі!

Нехай у ці нелегкі часи усміхнеться нам доля! Піднесемо ж вище прапор нашої звитяги! Наша Перемога – неминуча, як настання світлого дня після темної ночі!

Із святом Незалежності Вас!

Слава Україні! Героям слава!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ОФІЦІЙНО

ВАНДАЛАМ – КАРУ

Заява Конгресу Українських Націоналістів з приводу акту вандалізму над могилою Степана Бандери в Мюнхені

17 серпня, на кладовищі «Вальдфрідгоф» м.Мюнхена невідомі вандали зламали хрест і намагалися розкопати могилу провідника Організації Українських Націоналістів Степана Бандери.

Конгрес Українських Націоналістів вимагає від Міністерства Закордонних Справ України невідкладно вжити всіх дипломатичних заходів і звернутися до уряду Федеративної Республіки Німеччини із вимогою провести розслідування цього ганебного акту.

У той час, коли Україна перебуває у стані війни з Росією, наруга над пам'яттю людини, яка стала символом боротьби української нації за її свободу, є однією із ланок ланцюга цілеспрямованих провокацій Росії та її п'ятої колони проти українців.

Здійснюючи цей огидний злочин, ворог ще більше згуртовує українських патріотів – усіх тих, для кого боротьба за Україну є справою життя.

Делегація українських націоналістів на могилі Провідника. 2000 рік

Ідеї та погляди Степана Бандери, який вважав, що мирні переговори і дипломатичні стосунки з Росією не матимуть жодних результатів для Української держави, є особливо актуальними в наш час. Україна має бути вільною, сильною та могутньою – такою, як заповідав Степан Бандера. Цього маємо вчитися у нього, незламного провідника української нації, якого ворог боїться і після смерті. Постать Бандери, одна з небагатьох в українській історії XX століття, знакова для кожного, кому Україна – понад усе.

Його слово, його ідеї, його приклад – це інструмент творення сучасної Української держави.

Ми, українські націоналісти, продовжуватимемо справу великого Провідника і ніколи не дозволимо ворогові плюндрувати наші могили!

Пам'ять про Героїв України вічно житиме в наших серцях!

Слава Україні! Героям слава!

Конгрес Українських Націоналістів

ОКРЕМА ДУМКА

УКРАЇНУ – НЕ ПЕРЕМОГТИ!

Лех ВАЛЕНСА

Президент Російської Федерації Володимир Путін не має шансів перемогти у війні, яку він з квітня цього року веде через проросійських бойовиків на сході України. Таку думку висловив перший президент Польщі після повалення комуністичного режиму та нобелівський лауреат Лех Валенса. «Неможливо, аби Україна не перемогла. Україна повинна перемогти та переможе. Путін не має шансів», – сказав він, коментуючи постійні поставки Росією зброї та бойовиків на Донбас, котрі посилюють позиції сепаратистів в умовах практично повної відсутності військової підтримки України з боку західних держав.

Як повідомлялося, 17 серпня міністр закордонних справ України Павло Клімкін вчергове звернувся до держав Європейського Союзу та НАТО з проханням надати військову підтримку Україні, що, за його словами, «полегшило» би проведення антитерористичної операції на Донбасі. На заклик публічно поки що відреагувала лише Польща, Міністерство оборони якої вчора повідомило про намір відправити 320 тонн гуманітарного вантажу для українських військових, котрий, однак, не включає військової техніки, про яку теж просить українська влада.

Валенса назвав перемогу українців в цьому конфлікті питанням часу, висловивши сподівання, що російський президент чимшвидше зрозуміє необхідність припинити цей конфлікт. «Все проти нього (Путіна) повернеться. Питання лише, скільки ми усі на цьому втратимо», – сказав він, назвавши конфлікт шкідливим і для Росії, і Європи. Екс-президент та лідер незалежного профспілкового руху «Солідарність», який привів до повалення комуністичного режиму у Польщі в 1989 році та відкрив дорогу до ринкових та демократичних реформ, назвав умовою, яка дозволить завершити конфлікт на Донбасі, «солідарну підтримку» України західними державами. «Треба діяти в дусі мудрих солідарних дій. Усі повинні робити те саме. Нехай кожен виконає один пункт спільної програми для того, аби зупинити Путіна», – вважає Валенса.

За його словами, найкраще було б, якби західні політики працювали у двох напрямках: з однієї сторони готували подальші економічні санкції проти Росії, а з другої намагалися переконати Путіна в тому, що треба припинити бої на сході України, бо це шкодить обом сторонам. Валенса не став прогнозувати, коли конфлікт може завершитись, але заявив, що без солідарності західного світу з Україною він може тривати роками.

Як відомо, українська армія за останній місяць суттєво зменшила площу контрольованих проросійськими бойовиками територій в Донецькій та Луганських областях, але поки що не зуміла повністю їх перемогти в умовах постійного їх підсилення сучасною, важкою технікою та військовими, котрих поставляє Росія.

УНІАН

ХРОНІКИ СХОДУ

«БАЧАТЬ І ЛЕГКОВАЖАТЬ...»

Нам не можна цим легковажити. Поки патріоти і націоналісти всі сили кидають на захист країни від російської агресії, а громадські активісти – на забезпечення Армії, регіонали, фінансисти і менеджери так званих ДНР-ЛНР, Новоросії щосили готуються знову взяти владу у свої руки під час жовтневих виборів. Зокрема, у Харкові та по області регіонали вже укомплектували виборчі дільниці, сформували виборчі штаби і люди з їхніх «структурних підрозділів» працюють агітаторами в районах.

Тішити себе ілюзіями, що з нинішньою владою регіонали не домовляться і відповідатимуть по закону за свої злочини: вбивства, корупцію і намагання розколоти країну, не варто. Яскраве тому підтвердження – моральний і фізичний інвалід Кернес, якому після скандалу з наданням звання почесного громадянина Харкова людям Путіна, достатньо було злітати до Києва на Банкову, щоби питання у ВР про його відсторонення відклали на невизначений термін. Очевидно, у кожного із регіоналів-злочинців є у нинішній владі свої, близькі до перших осіб, лоббі. Кадровий склад держапарату фактично той самий, що за Януковича. Хоч зрештою, якщо у країні відбудуться системні зміни, мають бути звільнені усі службовці і набирати кадри до держапарату будуть за новими критеріями.

Головне зараз, щоб владі не вдалося – з мотивів АТО, війни і складної соціально-економічної ситуації – приспати громадськість і упокорити нашу суспільну свідомість. Перед нашими очима постійно тепер стоятиме приклад страшної трагедії на Донбасі, яка була певною мірою спричинена малочисельністю, слабкістю і розпорошеністю українського національно-патріотичного руху, його недостатньою активністю на етапі, коли ПР тільки починала в регіоні свою сепаратистську проросійську гру. На підтвердження цих висновків наведу розмову із луганчанкою Іриною, 42 роки, підприємцем, сміливою людиною, яка, вибравшись з окупованого терористами міста, продовжує і сьогодні вивозити звідти своїм авто людей. От що вона розповіла мені про те, як у їхньому місті піднімала голову сепаратистська зараза.

«Про те, що у Луганську можуть бути антиукраїнські заворушення аж до відокремлення від України, – взимку ще не вірилось, бо люди в нас у своїй масі ліниві і байдужі щодо висловлювання своєї громадянської позиції. На початку березня у парку, де стоїть пам'ятник Т.Шевченку і збираються українські активісти, появились проплачені регіоналами два намети з їхніми партійними стрічками і буржуйка. У них були гасла проти Майдану, проти «незаконної хунти», а також вимоги за негайну федералізацію Донбасу. Спочатку тривоги не було – виглядало все це дешево і маргінально. Але за тиждень все змінилось. Їх стало більше. І коли я побачила хлопців і дівчат, які тягли за собою сталеві ланцюги, зрозуміла, що вже не смішно. І готується зрив політичного врегулювання у країні і у моєму рідному Луганську.

На тлі щоденного кількісного збільшення сепаратистів, на проукраїнські мітинги, які збирали журналісти, студенти, молоді підприємці біля пам'ятника Шевченкові, приходило мало людей. Більшість населення Луганська, зомбована російськими ЗМІ, як правило, боялася будь-яких змін, говорила, що їх і так все влаштовує. Влада Януковича їм вбила в голову, що вони отримують малі зарплати і пенсії не тому, що ця ж влада їх обдирає, а тому, що у них на шиї сидить вся інша Україна, особливо галичани, які не хочуть працювати, а тільки мітингують. Головний їхній меседж: «на Майдані – «майдануті», і тільки Росія нас може врятувати».

Так було у березні, а вже у квітні з появою Болотова і проголошення ним себе «народним губернатором» значна частина луганчан підхопила його гасло про Новоросію у складі Росії.

«Я тоді писала, – каже Ірина, – у Фейсбуці «Звідки взагалі взявся цей дядя? Я його до свого рідного міста не запрошувала». Взагалі хто пробивав біографію Болотова в гуглі, ті в курсі, що він зі Стаханова, був водієм і охоронцем особисто у Єфремова, потім начальником його охорони, а також куратором нелегальних єфремовських копанок.

І потім, тоді ж, у квітні, регіонали почали збирати в мешканців копії паспортів: хто хоче проведення референдуму, за федерацію. І фіксували тих, хто проти. Невдовзі ці люди, що проти, банально стали зникати. А от бабушки і дєдушки побігли на референдум наввипередки. Ототожнили, дурненькі, Радянський Союз із нинішньою Росією і помилково вирішили, що їхні марення мають відношення до території нашої країни. Серед них також багато людей було й середнього віку. І ще зіграв негативну роль фактор колишніх радянських військових віком 57–60-ти років. Вони і їхні родини, діти, онуки часто дуже агресивно налаштовані до України. Наприклад, жінка мого колишнього чоловіка, лікарка, людина з вищою освітою, на моє питання: «Чому виїжджають в Анапу, а не у Харків чи Київ», запевняла, що «точно знає із своїх достовірних джерел, що у Харкові буде такий самий безлад, як і в Луганську, і що коли там почує від укрів щось погане про Новоросію, вона їх всіх парвьот». Такий от агресивний жаргон, який активно засвоює їхній син п'яти років, який детально переповідає почуте з «Лайф ньюс» і «Росія 24».

З наказу Єфремова в середині квітня відбулися «добровільні» захоплення органів влади. До відділків міліції, судів, прокуратури, военкоматів під'їжджали на джипах люди, яких міліціонери, охорона без жодного спротиву запускала у приміщення, мотивуючи це згодом тим, що їм було заборонено стріляти в мирних людей. З власних спостережень Ірина зауважує дві речі: поперше, їх було значно менше, ніж міліції, по-друге, вони були озброєні. Це була добровільна здача влади терористам. Ще важливо, що за наказом того ж Єфремова з тюрем було випущено дуже багато кримінальних злочинців з умовою, що вони візьмуть автомати в руки і будуть воювати за так звану ЛНР. Це – так зване умовно дострокове звільнення.

Ці злочинці, як сарана, нищать, пожирають все на своєму шляху. Бізнес, хати, авта, крамниці багатьох луганських підприємців, які вони зробили з нуля, – все в них віджимається і продається у тому ж Криму чи у Росії. Люди для них – взагалі не люди, а живе м'ясо. Вони розстрілюють людей на вулицях, накривають «Градами», мінометами жилі квартали. Це садисти, психопати. Керують ними, зрозуміло, російські спеці. Але продовжують їх фінансувати люди з Партії Регіонів, той же Єфремов. Тому цю партію, як і КПУ, треба негайно і назавжди заборонити в Україні. Я стверджую, що керівники ПР на Донбасі – головні замовники масових убивств дітей, жінок, літніх і немічних людей. Вони заслужили, щоби пожиттєво у тюрмі сидіти. А їх по теліку на українських каналах показують, інтерв'ю беруть. У мене в голові це не вкладається. Якийсь абсурд. Чому наше теперішнє керівництво це все бачить і так цим легковажить?! Жах, який з нами стався на Донбасі, з таким легковажним ставленням до злочинців з ПР, може перейти на всю Україну. Та не дай Боже!!!»

Ольга РІЗНИЧЕНКО

9.08.2014. Харків'яни прийшли до резиденції Кернеса в готель «Національ» вимагати, щоб він склав повноваження і залишив наше місто у спокої.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

 ДОНЕЦЬКІ РЕАЛІЇ

УКРАЇНОФОБИ В ТОЗІ ВИЗВОЛИТЕЛІВ

планують повернутися на Донбас

Щоденна інформація з Донецька: щойно відбувся хаотичний, масований артобстріл усіх дев'яти районів міста. Є поранені, убиті серед місцевих мешканців приблизно… осіб. От і яблучний Спас у Донецьку пройшов не під церковні дзвони, а під звуки вибухів, пострілів, ридань за загиблими. Донецьк обстрілюють щоденно.

Лікарі вже два місяці без зарплати, та миттю виїжджають на кожний виклик. Енергетики під кулями і пострілами ремонтують те, що зруйнувала т. зв. ДНР. А зразу після обстрілів російське радіо і ТБ передають, що в Донецьк прорвались диверсійні групи української армії, які вбивають мирних дочечан, пошкодили газопроводи та зруйнували житлові будинки. І це в той час, коли українські війська та батальйони ще навіть не ввійшли в передмістя Донецька. Тут терористи понабудовували через кожну пару кілометрів блок-пости. Тим часом ми спостерігаємо, як «гради» в супроводі автомобілів «ДНР» пересуваються по місту, зупиняються і випускають десь по 10-20 залпів в різні боки і їдуть далі. Картинка для російських ЗМІ, для російських політиків, для російських «яструбів» зроблена: українські карателі, мовляв, на території «ДНР» убивають руських. Ніби тут уже й не проживають представники 130 національних меншин.

У результаті місто без води, а віддалені райони вже давно ще й без світла.

Щоправда, маєтки і фірми Януковича та Ахметова, розташовані в Донецьку, до сих пір дивним чином перебувають у первозданному, незайманому вигляді, хоча їхніх власників немає в місті. Як тільки нетямущі терористи намагаються пограбувати майно замовників «ДНР», керівництво бойовиків висилає групу швидкого реагування для захисту власності. В Донецьку вже жартують, що найбезпечніші від обстрілів місця – це стадіон «Шахтар», фірма «Люкс» у Ботанічному саду та маєток Януковичів.

Те саме з грабунками, захопленням та мародерством щодо церков. Церкви Московського патріархату дивним чином не грабують і не обстрілюють на відміну від протестантських та греко-католицьких храмів. Вціліла і мечеть, яку побудував Рінат Ахметов на честь Ахатя Брагіна, відомого як Алік Грек.

Терористи із угрупування «ДНР» нещодавно навіть захопили приміщення жіночого монастиря УГКЦ в Донецьку, а храм УГКЦ обстріляли та пограбували. Продовжуються пограбування, мародерства та викрадення людей. Але про ці «подвиги» терористів ми не чуємо з російських ЗМІ, радіо чи ТБ РЕСПУБЛІКА в Донецьку.

І що найстрашніше. Є інформація з достовірних джерел, що вся колишня «еліта» Донбасу, яка «нареферендила війну», планує після звільнення регіону від терористів повернутись на свої місця, зокрема, в Донецьк у статусі визволителів і знову керувати Донбасом, «піднімати» його з руїн (аякже, держава гроші дасть і дерибан мільйонів забезпечений).

Все дійсно дуже погано і трагічно. За півроку не затриманий жоден чиновник Януковича, який після перемоги Майдану продовжував працювати на Януковича і не визнавати «київську хунту». Сепаратисти Ахметов, Голенко, Богачов, Клінчаєв, Левченко, Єфремов спокійно ходять по Києву. Царьов спокійно подорожує між вигаданою ним НОВОРОСІЄЮ та Москвою. Ми утримуємо армію, займаємося біженцями, воюємо добровольцями. І при цьому ще платимо податки державі, яка повинна, але не робить того, що робимо ми. А влада натомість розповідає, як вона героїчно бореться з Путіним..., «забуваючи» про вину донецьких олігархів у розв'язанні цієї бійні на Донбасі. Влада, як і раніше, заграє з олігархами і зовсім не дбає про Україну і українців. У них якесь замкнуте порочне коло. Навіть під час війни система координат у них залишається колишньою.

Шостого серпня голова комітету Верховної ради України з питань транспорту і зв'язку, голова секретаріату президії Партії регіонів Борис Колесников (прозваний в народі «Хундаєм») відвідав Краматорськ, де провів нараду з представниками органів місцевого самоврядування міст, які постраждали внаслідок бойових дій. На нараді розглядалися питання відновлення їх інфраструктури. Після її закінчення Колесніков відповів на запитання журналістів. Розповів, що він в опозиції, сказав про намір придбати для міст тролейбуси через фонди Ахметова, Новінського та його власний. Відповідаючи на запитання журналіста Громадського ТБ Донеччини Олексія Мацуки про план відновлення Донбасу, він чомусь сильно рознервувався і відповів: «Мария Олейник там хороводы водит. Если пять вышиванок на себя одеть, экономики не будет. Задница будет голой. Так Марии и передайте. Дословно.» Сказати йому нічого, а продемонструвати свою ненависть до всього українського – з задоволенням. Він, бідний, так і не зрозумів, чому бандити з терористичної організації ДНР обікрали, а потім спалили незаконно приватизований ним спорткомплекс «Дружба», побудований на кошти всіх донечан.

Міський голова м. Димитрова, що на Донеччині, Руслан Требушкін, особистий друг Януковича (той самий, що обіцяв безкоштовні квитки на ралі для Беркута, який розганяв Майдан) відвідав батальйон Донбас разом з колишнім головою фракції ПР у Красноармійську Анатолієм Зінченком. Місцеві вибори змушують шукати нових союзників, щоб залишитись на своїх місцях.

У м. Слов'янську при посаді в.о. голови, секретар міської ради Самсонов, голова міської організації Партії Регіонів, який успішно керував містом на пару з «народним мером» Пономарьовим та спецслужбістом Гіркіним (Стрелковим). Спочатку був затриманий, а потім помилуваний. Національно-демократичні сили вимагають його відставки, але їх ніхто не чує.

У Верховній Раді все як завжди: Бахтєєва вся в діамантах, а її помічники, збиваючись з ніг, бігають з фотографами і регулюють, з якого ракурсу її знімати. Фотографи, уявіть, знімають! Колесніков у BRIONI направо і наліво роздає інтерв'ю, як він буде відновлювати Донбас. Чечетов та інші члени ПРУ №1 та ПРУ №2 теж оточені увагою журналістів.

Зараз у Києві десятки відомих журналістів в ефірах постійно наголошують, що Донбас став більш українським. Можливо, ті 30 відсотків, які завжди були за Україну і голосували за проукраїнські партії, стали більш упевнені у своєму виборі, але вони нічого не вирішували, бо завжди управляли Донбасом інші 30 відсотків, які були за Росію: нав'язували свою думку в підконтрольних ЗМІ, управляли заводами і держустановами, керували ВНЗ і школами і врешті решт привели до війни. А завдяки підконтрольності їм усієї управлінської махіни Донбасу вони зможуть переагітувати на свій бік ті 40 відсотків жителів Донбасу, які не визначились за кого вони. В результаті який небудь аналог «ПР» знову отримає перемогу і знову із ще більшою ненавистю до «націоналістів у Києві» продовжить боротьбу за відокремлення Донбасу, як це вони робили під вивіскою ПІСУАРу, ДНРу, Новоросії чи ще чогось.

Сьогодні національно-демократичні сили в Україні повинні зробити все для того, щоб 30 відсотків, які підтримують єдність України, змогли заручитися підтримкою 40 відсотків тих, хто не визначився. Це цілком реально. Тільки треба вести продуману політику в інформаційній та управлінській сферах. Підконтрольні ПР ЗМІ навіть зараз не показують, як Миколу Левченка вигнали зі Слов'янська і як проти ПР збираються віча в багатьох містах Донбасу. Зате максимально показують руйнування і втрати жителів регіону від війни, яку «розв'язали націоналісти».

Поки українська армія воює проти самопроголошених ДНР та ЛНР, ПР і їхні соратники створюють у головах людей новий міф про «вину бандерівців»: війну розв'язали чужі, Київ не хоче нам допомогти (десятки сюжетів на ТРК Донбас і т.д. про те, що в Слов'янську і т.д. немає ніякої допомоги на відновлення будівель після руйнувань. Зате постійно йде піар фонду Ахметова), промисловість регіону зруйнована через війну, неможливість отримати пенсії та допомоги і т.д.

Важливо створити окремий альтернативний україномовний телеканал та окрему газету для Донецька з донецькими журналістами, які всі останні місяці жили в донецькому інформаційному полі і показали б дійсний стан речей. Де б могли виступити проукраїнські політики, де б можна було почути про українську історію, культуру. А поки що навіть від 5-річних дітей чути звинувачення на адресу «кривавого Порошенка». Хоча дитина ще не розуміє, хто такий Порошенко, але звинувачує не місцевих, а його та український Київ, який «воює тут, у Донецьку, в своїх інтересах».

На жаль, всі біди Донбасу від невігластва. Ще цар Петро І, виступаючи в Сенаті Російської імперії, сказав: «Сей малороссийский народ зело умен и зело лукав, он яко пчела любодельная, дает российскому государству и лучший мед умственный и лучший воск для свечи русского просвещения, но есть у него жало. Доколе россияне будут любить и уважать его, не посягая на свободу и язык, то из него вырастут драконовы зубы, и российское царство останется не в авантаже».

Якби наші доморощені прокремлівські донбаські владні українофоби мали хоча б елементарну освіту, а їхні кремлівські натхненники дослухались до розумних порад попередників та керувались ними, вони б не затівали програшну війну з Україною, наші сусідські народи могли б жити інакше. І не потрібно було б вищеперерахованим фондам олігархів розробляти програму відродження Донбасу після розв'язаної ними ж війни за фальшивими вимогами. І фонду Ахметова не довелося б рятувати біженців з гарячих точок Донбасу, зображаючи з себе «економічного патріота» (за висловом Юрія Луценка) Донбасу!

Ми обов'язково переможемо, ми захистимо суверенітет та територіальну цілісність України, на жаль, кров'ю, смертями, потом та надзвичайною мужністю тисяч наших найкращих патріотів!

Але щоб це не повторилось, треба на Донбасі не повертати до влади тих, хто накликав на Донбас війну, хто явно чи таємно співпрацював і фінансував кримінальних злочинців. Треба встановити тверду, рішучу, проукраїну владу, яка мусить нарешті змінити тут прокремлівський 23-річний дискурс політики на проукраїнський, розробивши відповідну державну програму, ліквідувавши прогалини у формуванні національної самосвідомості, вихованні підростаючого покоління на грунті культурно-історичних цінностей.

Слава Україні!

Марія ОЛІЙНИК,
Донецьк

 ПОЗИЦІЯ

ЗУСТРІЧ У МІНСЬКУ – ЦЕ ЧЕРГОВИЙ ЛЯПАС ПУТІНА СВІТУ

На сайті Президента України та в українських ЗМІ з'явилася новина про те, що 26 серпня в Мінську відбудеться зустріч у форматі «Україна – ЄС – Євразійська трійка» (Росія, Білорусь та Казахстан).

Окрім Президентів України, Росії, Білорусі та Казахстану в столицю Білорусі прибудуть аж три комісари ЄК, – Високий Представник ЄС з питань безпеки і зовнішньої політики Кетрін Ештон, Віце-президент Єврокомісії – Комісара з питань енергетики Гюнтер Оттінгер і Комісар з питань торгівлі Карла де Гухт.

На зустрічі нібито обговорюватимуть питання, пов'язані з «імплементацією Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, енергетичну безпеку та стабілізацію ситуації на Донбасі».

Привертає увагу сором'язлива згадка «ситуації на Донбасі», між іншим, у той час, коли там точаться важкі бої проти російських найманців, які вже використовують не лише танки та «Гради», а й надпотужні системи залпового вогню «Ураган».

Донбас – лише «третя тема», а першою стоїть обговорення з керівниками Митного союзу нашої основоположної Угоди з ЄС.

Безпрецедентний випадок.

Сам факт будь-яких переговорів, які потенційно можуть попередити виникнення війни, в міжнародній практиці прийнято вважати позитивом. Проте ж не за надмірної кількості неоднозначних, сумнівних обставин.

По-перше, проти Білорусі діють санкції ЄС. Вони направлені проти 232 високопосадовців та 25 юридичних осіб. До того ж, існує неофіційна практика обмеження політичних контактів з керівництвом цієї країни. Тому столицю Білорусі протягом останніх років не відвідував жодний офіційний представник ЄС рівня комісара. А тут – відразу троє.

По-друге – згідно з нормами міжнародного права «кожна держава володіє правоздатністю укладати міжнародні договори».

У випадку ж Угоди про асоціацію Росія піддає сумніву таке право України.

Схоже, що і ми, і європейці, йдучи на переговори з керівництвом Митного союзу щодо Угоди, по суті, запобігаємо перед Путіним.

Навіть маленькі Молдова та Грузія знайшли в собі сили не піддатися на шантаж, ратифікувавши аналогічні угоди. А в Україні договір досі не внесено у Верховну Раду на ратифікацію.

По-третє – в умовах, коли Росія веде військові дії проти України, говорити про другорядні (хоча й безперечно важливі) речі – такі як торгівля, енергетика тощо – це взагалі ознака поганого смаку. Це – неповага до сотень загиблих, тисяч поранених і вже сотень тисяч постраждалих громадян України.

Тим більше, у форматі «Євразійської трійки», ні то Митного Союзу, двоє країн-учасників якого не мають жодного відношення до подій в Україні і не мають реального впливу на президента Росії.

Насправді єдине, чого має домагатися Президент Порошенко сьогодні – це офіційних переговорів у Женеві, в місті, де за традицією вирішується більшість військових конфліктів протягом останнього сторіччя. Їх формат – Україна, Росія, ЄС, США, ООН, ОБСЄ.

Мета – укладення договору про перемир'я. В ньому мають бути передбачені терміни припинення вогню, гарантії дотримання перемир'я, часові рамки обміну полоненими, виведення російських найманців та важкої зброї назад в Росію тощо.

Будь-які ж інші формати чи порядки денні – то не лише знущання однієї конкретно взятої людини над усім світом, це ще й маніпулювання громадською думкою та порожнє витрачання дорогоцінного часу. А з нашого боку участь у такій грі – це обман самих себе.

Вадим ТРЮХАН,
директор Координаційного бюро європейської та євроатлантичної інтеграції (2008–2010 рр.), член делегації України на переговорах з ЄС щодо Угоди про асоціацію та Угоди про спільний авіаційний простір (2007–2010 рр.).
Європравда

 позиція

Ахмед Закаєв:

ВОЮВАТИ ЗА УКРАЇНУ МОЖУТЬ ПРИЇХАТИ ДЕСЯТКИ ТИСЯЧ ЧЕЧЕНЦІВ З ЄВРОПИ

В Україні триває п'ятий місяць збройного протистояння на Донбасі, в якому українська армія, правоохоронці та добровольці протистоять місцевим сепаратистам і найманцям, підтримуваних Росією. На боці бойовиків беруть участь найманці з Чечні. Після появи перших доказів їхньої присутності в Україні сей факт був змушений визнати глава Чеченської республіки Рамзан Кадиров. Він навіть пригрозив, що більше 70 тисяч чеченців можуть приїхати на Донбас «наводити порядок», якщо тільки Путін накаже. Однак цього не сталося. Подібні заяви проросійського чеченського керівництва є бравадою і фантастикою, впевнений глава Чеченської республіки в екзилі Ахмед Закаєв, оскільки у Кадирова просто немає стількох людей.

Ахмед Закаєв – один із соратників першого президента Чеченської республіки Ічкерія (ЧРІ) Джохара Дудаєва, убитого російськими спецслужбами в 1996 році. Росія вважає Закаєва терористом, тому з 2007 року він змушений переховуватися за кордоном. Політик уже протягом практично семи років є головою уряду ЧРІ в екзилі, зараз проживає в Лондоні. В інтерв'ю «Главкому» він розповів про те, навіщо Путіну Донбас, чому альтернатив війни з Росією для України немає, а також про те, що чеченці, які проживають в Європі, чекають сигналу від уряду України для того, щоб приїхати і воювати за Україну проти сепаратистів.

– Ви воювали проти Росії. На ваш погляд, яка мета цієї країни в збройному конфлікті на Донбасі, чого хоче Путін?

– Мені здається, мета абсолютно очевидна. Основне завдання Путіна на Сході України, де Росія веде війну, це щоб увесь світ перестав говорити про Крим. Росія називає бойовиків, які воюють проти України, ополченцями, добровольцями, хоча насправді вони є найманцями, псами війни. Путін розуміє, що вчинений ним у Криму акт не відповідає жодним міжнародним нормам. За всіма міжнародними нормами це називається окупацією, або анексією чужої території. Він розуміє, наскільки болючою є реакція Європи та міжнародної спільноти на цей вчинок. Іншими словами, російський лідер домагається того, щоб мир і стабільність у східній Україні були «обмінені» на те, щоб світова спільнота змирилося з подією в Криму. Це основне завдання Росії.

Абсолютно очевидно, що Україна зробила свій вибір. Вибір українського народу – Європейська цивілізація. Це дуже хворобливі речі для Путіна, людини, яка мріє відтворити СРСР хоча б в якомусь іншому форматі, наприклад, як Митний союз. Головне, в РФ розуміють, що без України неможливо створити або зберегти імперію в тому вигляді, в якому вони її собі уявляють. Без України немає Російської імперії. Усі їхні націоналісти, шовіністи, великодержавники роблять упор саме на те, щоб «повернути» собі Україну. Вони ображені, ущемлені тому, що їхня мрія про відтворення нової великої російської імперії розвіялася в один день. Це був той день, коли Україна однозначно заявила, що не збирається входити в цю імперію.

– Чи можлива на Донбасі зараз така ж руйнівна війна з величезною кількістю жертв, яка була в Чечні?

– Насправді, якщо українська влада хоче зберегти свою територію, їм доведеться воювати там. Зараз я не можу передбачати, як ця війна буде розвиватися. Але в цій ситуації можу однозначно сказати, що Путін загнав себе в кут. З одного боку, він не може зрадити тих, кого він туди направив, тобто залишити регіон. З іншого боку, він не очікував, що буде така різка реакція міжнародної спільноти. Він припускав, що всі його дії зійдуть йому з рук, як зійшли в Чечні, в Грузії, в Молдові. Путін думав, що Україну він буде також тримати в підвішеному стані, як і всі перераховані вище регіони. Та світ послав дуже чіткі сигнали про те, що не дозволить йому зробити задумане. Зараз він повинен дати задній хід, зрадити тих, кого він туди заслав і за ці 3–4 місяці зробив героями Росії, або ж продовжувати підтримувати бойовиків, порвавши стосунки з цивілізованим світом. Ось така дилема. Але ми ж з вами розуміємо, що якщо він зрадить тих бойовиків, яких підтримував весь цей час, це відіб'ється на внутрішній ситуації в країні. Ці 85 відсотків підтримки, які малюють Путіну, обернуться проти нього і зметуть його режим. Головне те, що він це розуміє. Якщо так, то, природно, він на це не піде за жодних обставин. Все це означає, що Україна повинна готуватися до війни, щоб відстояти свою територію, своє майбутнє, відстояти свою державу та інтереси українського народу. Війна – завжди жорстока річ, і визначити параметри цієї жорстокості в принципі неможливо. Хоча б тому, що в певний момент війна виходить з-під контролю тих, хто її затіяв. Тому наслідки можуть бути не дуже приємними.

– Вже протягом кількох місяців на українсько-російському кордоні перебувають понад 100 тисяч російських військових. Багато експертів не виключають військового вторгнення РФ під виглядом миротворчих сил. На ваш погляд, наскільки велика ймовірність такого розвитку подій?

– Чи введе Путін війська чи ні, залежатиме від настрою України. Якщо він відчує слабинку з боку українського народу, якщо він відчує, що вони (українці) можуть змиритися з втратою східної частини своєї країни, безумовно, він введе війська. Для окупації такої великої території необхідна підтримка корінного населення. Чому він досі не ввів війська і не окупував цю територію, запитаєте ви? Та тому, що він зрозумів, що немає такої підтримки у нього на Сході України, яка була в Криму. Він зрозумів, що Україна зібралася з силами і готова вести війну і битися. Це Путіна і зупиняє. Кажуть, що війна – дурниця, головне – маневри. Ми з вами зараз бачимо, як він постійно дражнить міжнародне співтовариство, дражнить українське керівництво для того, щоб ми постійно обговорювали ймовірність введення військ. Якщо він їх введе, то буде повномасштабна, велика війна. Хоча, чесно кажучи, масштабна велика війна вже йде, і Путін вже ввів на Схід України все, що міг ввести. Так, він продовжуватиме вводити війська, але не під російськими прапорами і навіть не під прапорами миротворчої, гуманітарної місії, а вводити під брендом «добровольців», які «йдуть рятувати своїх одноплемінників, які є в Україні і піддаються геноциду з боку українських націоналістів».

Я вас запевняю, скільки б домовин не йшла до Росії, це не вплине на ситуацію. Російська армія страшна тим, що вона не рахується ні зі своїми, ні з чужими втратами. Насправді в Україні під приводом добровольців воюють професіонали російських силових структур: і ФСБ, і МВС, і Міністерство оборони.

– Тобто, сьогодні немає небезпеки в тому, що Україна поступиться Донбасом Росії?

– Мені хочеться вірити, що керівництво України діє досить впевнено. Але з кожною новою жертвою, особливо серед цивільного населення, посилюватиметься тиск на українське керівництво і в середині країни, і з-за кордону з закликами зупинити війну і почати переговори з сепаратистами на Сході України. Якщо тільки українське керівництво погодиться піти на переговори, це буде повною перемогою Путіна. Просто тому, що один до одного повториться ситуація, яка була в Придністров'ї, ситуація, яка понад 15 років зберігалася в Абхазії і Південній Осетії. Початок політичного діалогу з терористами означатиме втрату Україною своїх територій. Цього не можна допустити. Саме про неможливість таких переговорів з терористами повинно чітко заявити керівництво України. Ніяких переговорів з тими, хто сьогодні веде війну з українським народом і з Українською державою під приводом ідеї незалежності і самовизначення бути не може. Просто тому, що немає ніяких ідей про незалежність на Донбасі. Там є диверсійні і терористичні групи, які працюють під керівництвом вищого російського військового та політичного керівництва. І тому, якщо і вести переговори, то тільки з керівництвом Росії про те, щоб вона припинила агресію проти України.

– На Сході України воюють представники Чечні. У пресі їх називають «кадировцями». Хто ці люди, скільки їх воює в Україні на стороні сепаратистів, і для чого вони їдуть на війну?

– Я не знаю, скільки їх. На початку нашої розмови я сказав, що пси війни не мають національності. Ви цих людей не повинні розглядати як етнічну групу. Якщо сьогодні знайшлися люди, які готові воювати з українським народом, захищаючи інтереси катів свого народу, то це нелюди. Тому я їх ніколи і ні за яких обставин не буду ідентифікувати як чеченців, як представників чеченського етносу. Я не заперечую, що в силових структурах Російської Федерації працюють у тому числі і етнічні чеченці. Але вони зробили свій вибір, вступивши в ці силові структури, добровільно погодившись стати катами власного народу. Звичайно, факт присутності на війні чеченців – дуже сумний. Але проблема не в цих псах війни, а в тому, хто їх посилає.

– Посилає їх на війну і фінансує відправку в Україну безпосередньо Путін?

– Це все відбувається під початком верховного головнокомандувача Російської Федерації, яким є Володимир Путін. Зрозуміло, що не сам особисто він організовує, але все робиться під його безпосереднім початком. Все, що зараз відбувається, дуже схоже на події в Чечні під час Першої чеченської війни. Тоді війну пройшли близько 1,5 млн російських військовослужбовців, серед яких були представники різних регіонів РФ – Якутії, Сибіру, Рязані. Вся Росія і всі силові структури були зобов'язані на три місяці, або на півроку їхати в Чечню. Той досвід, який Путін отримав під оплески міжнародного співтовариства в Чечні, зараз він переносить уже в Європу. В даному випадку йде мова про Україну. Використовуючи такі ж методи, Путін знову набирає псів війни, найманців і відправляє воювати.

– Глава Чеченської республіки Рамзан Кадиров заявляв, що 74 тисячі чеченців готові хоч завтра відправитися в Україну і навести порядок в Донбасі. Наскільки це ймовірно?

– Це абсолютна бравада і фантастика. Ніякі 74000 чеченців в Україну не поїдуть. Поїде його найближче оточення, так звані представники ескадронів смерті.

– Скільки їх?

– Виходячи з тієї інформації, якою я володію, не більше тисячі чоловік. Але й всю тисячу Кадиров на війну не пошле тому, бо і йому самому потрібні ці люди для охорони та репресій. Якщо виходити з кількісного співвідношення, то на війну можуть відправитися 100–150 чоловік з цієї тисячі. Цих людей буде абсолютно достатньо для того, щоб створити привід говорити про чеченців, які «безчинствують, створюють ескадрони смерті і вбивають людей». Цей метод був випробуваний в Абхазії проти Грузії. Я абсолютно точно знаю, що в конфлікті в Абхазії ще на початку 90-х років минулого століття під проводом Шаміля Басаєва, який в той період співпрацював з російськими спецслужбами, було не більше 150 чоловік. Але всьому світу і, зокрема, грузинському народу це було піднесено так, що нібито чеченська армія і чеченські добровольці перемогли Грузію. Той же міф буде сьогодні переноситися в Україну. Запевняю вас, що якщо українське керівництво якимось чином почне набір охочих допомогти самим українцям у цій війні, я знаю, що в Європі знайдуться десятки тисяч чеченців, які абсолютно спокійно приїдуть захищати інтереси українського народу. Вони будуть керуватися не тільки захистом і братніми стосунками з українцями. В першу чергу вони будуть воювати проти Росії, яка намагається окупувати Україну так само, як окупувала Чечню.

В останні роки чеченський фактор, особливо у військових конфліктах, завжди домінував. Керівники країн не вважали непристойним програвати чеченцям. Але я вас запевняю, що Україні буде соромно програти армії Росії і цьому зброду, який сьогодні заправляє на Сході країни, навіть якщо серед бойовиків будуть якісь чеченці.

Була така історія. В Афганістані, під час якоїсь операції американці зазнали невдачі. Тодішнє військове керівництво США заявило про те, що, мовляв, ми програли бій тому, що на боці ворога було стільки-то чеченців. Колись прем'єр-міністр Великобританії Тоні Блер, виступаючи в Палаті лордів, списав провал операції британських військ в Іраку на те, що їм протистояли 500 чеченців. Хоча, насправді, ні в Афганістані, ні в Іраку в той час взагалі не було жодного чеченця. Тому якщо ваше військове керівництво буде сьогодні виправдовувати свою поразку присутністю в Україні чеченців на стороні сепаратистів, не вірте цьому. Це абсолютна дурниця.

– Але ж український і чеченський народи стравлюють незалежно від того, хочемо ми цього, чи ні. Навіщо це Рамзану Кадирову?

– Я вам не даремно привів приклад Абхазії та Південної Осетії. Адже досі зберігається обопільна образа між грузинським і чеченським народами, і вона нікуди не поділася з 90-х років. Ми, чеченці, протягом усієї спільної історії проживання в СРСР, кращими друзями вважали грузин і українців. І ті, й інші підтримали чеченців в період Першої чеченської війни, наприклад. У нас з цими народами збереглися дуже теплі, дружні, навіть братерські відносини. Ви говорите Кадиров? Забудьте про нього, немає такої людини. Є маріонетка, яка виконує будь-яку волю свого господаря. Адже він безпосередньо, напряму пов'язаний з Путіним, без всяких посередників. Це, ймовірно, єдиний призначенець в РФ, який має подібні привілеї. Путін знає про те, що ця людина за жодних обставин не може вчинити інакше. Тому що він абсолютно, на 100 відсотків залежить від Путіна. Не просто його стан залежить від волі президента, його влади. Йдеться про життя Кадирова, яке повністю перебуває в руках Путіна. І Путін це розуміє, і Рамзан це розуміє.

Простіше кажучи, коли Рамзан щось озвучує, він говорить мовою Путіна. Що у Путіна в голові, те у Рамзана Кадирова і у Володимира Жириновського на язиці. Тому розглядати Кадирова як якусь окрему фігу-

ру ні я, ні чеченці, які проживають в Європі, не можуть. Це стосується і тих, які живуть у Чечні, перебувають в цьому концентраційному таборі, начальником якого призначений Рамзан Кадиров. Є дуже багато людей, які не згодні з тим, що сьогодні відбувається в Україні, вони від усієї душі підтримують Україну та український народ. Тому ще раз скажу: якщо буде хоч якийсь сигнал з боку українського керівництва про те, що Україні потрібна допомога чеченців, ви переконаєтеся в тому, що мої слова виявляться правдою. Десятки тисяч чеченців готові допомогти у відстоюванні інтересів України. Я дуже сподіваюся, що у відносинах між нашими народами, як би не намагався Путін через Кадирова вбити клин, цього не станеться. Просто тому, що народи мудріші правлячих політиків.

– Хто керуватиме чеченцями, які можуть приїхати воювати за Україну, хто їх організовує, як відреагують різні країни в Європі на це, адже багато з них громадяни різних держав в ЄС, і згідно з міжнародним правом ці люди будуть вважатися найманцями?

– Наше з вами інтерв'ю будуть читати не лише наші друзі, а й наші вороги. І в керівництві, і в силових структурах України дуже добре розуміють і знають, як це можна зробити, як це організувати. Тому якщо є бажання і буде на те політична воля, я вас запевняю, що це буде зробити дуже просто.

– З ким з українських політиків і чиновників ви підтримуєте зв'язки зараз?

– Не можу вам на цю тему нічого сказати. Мені здається, цю тему не потрібно виносити «на люди». Можу лише сказати, що такі контакти у нас є, ми їх підтримуємо. Я перебуваю в Європі. А для Західної Європи українська проблема сьогодні є проблемою №1. Я перебуваю в колі тих людей, які обговорюють цю тему, тому з упевненістю про це заявляю.

– А як складаються у вас стосунки з чеченцями, які живуть в Україні, чи вони відчувають якісь проблеми в зв'язку з конфліктом на Донбасі?

– Я особисто знаю десятки чеченських сімей, які багато років жили в Україні, але у зв'язку з подіями останніх місяців були змушені виїхати. Звичайно, не в Росію і не в Чечню. Знаю кілька випадків, коли чеченців, для їхнього ж блага, представники ваших силових відомств попросили тимчасово виїхати з країни. Людям пояснили, що проти них можуть бути влаштовані які завгодно провокації.

– Про які людях ви говорите?

– Йдеться про двох моїх близьких знайомих, бізнесменів. Вони ще не виїхали з країни, не хочу піддавати їх небезпеці, тому називати їх імена та прізвища не буду. Але є й інші ситуації. Є багато хто, хто підтримував Майдан, підтримує антитерористичну операцію зараз, багато з них воюють, чинять опір російській агресії.

– За нашою інформацією, родичам одного із активістів, який виступав на Майдані, в Чечнії погрожували. Такий факт справді мав місце?

– Так, дійсно таке було. Ця людина проживає в Європі, а після його виступу на Майдані в Києві, до рідних, які живуть в окупованій Чечні, приїжджали люди з російських структур. Прізвище його не називаю з відомих причин...

Михайло ГЛУХІВСЬКИЙ, «Главком»

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО УКРАЇНСЬКИХ ЛИЦАРІВ

або Ота стежина в ріднім краї

Коли Україна в небезпеці, ми завжди подумки звертаємося до її лицарів і захисників, які полягли на полі бою чи загинули у ворожих катівнях, але не зрадили ні батьківського заповіту, ні присяги на вірність рідному народу. Ах, якби ж вас, відважних і завзятих, та в наш сьогоднішній день, кажуть одні. Добре, що мертві не бачать нашої ганьби, вважають другі, киваючи про Крим, який без спротиву і крові раптом перестав бути українським. Мабуть, найчастіше при цьому ми згадуємо вояків УПА – земля, по якій вони ходили, ще зберігає пам'ять про їхні слова і дії, а старі люди називають поіменно всіх, хто ніколи в житті «не потерпів би наруги в Українській державі над її народом, його мовою, культурою», а то й «цегла могла б випадково впасти на голову якомусь там Корнілову чи Царьову» за приниження українства. Господи, та вони ж, повстанці, – праведники, рідний край від потопу боронили, та, на жаль, все-таки мало відомо про них – які цінності сповідували, чим би ніколи не поступилися, врешті, «я не здамся без бою…» – це також про них. І коли я думаю про великих лицарів української землі – від княжих дружинників, козаків до січових стрільців і повстанців, то цей ряд органічно продовжують Герої Небесної сотні та українські звитяжці – від рядового до генерала, які впали, захищаючи від російських агресорів східні рубежі Української держави. То ж слава їм – живим і мертвим…

Олександр і Віра ДОРЕЦЬКІ, 1953 рік

Герой моєї розповіді – український повстанець із села П'яннє (в 60-их роках минулого століття його перейменували на Радянське і досі не повернули історичну назву, яка походить від п'янкого різнотрав'я і аж ніяк не від прихильності місцевих жителів до оковитої), нині Млинівського району, що на Рівненщині, Олександр Дорецький. Він народився 1918 року, в патріотичній родині, тож свій найголовніший обов'язок – бути гідним сином України – усвідомив ще в дитинстві. В селі була «Просвіта», хата-читальня, де не лише читали, скажімо, драматичні твори, а й ставили за ними аматорські вистави. П'яннє, якому історія вже нараховала понад п'ятсот літ, на той час – а це міжвоєння – між Першою світовою і Другою – цілком відповідало Шевченковому «село на нашій Україні неначе писанка». Обрамлене хуторами з розкішними садами та пасіками, впродовж доріг висаджені черешні та вишні, над якими справді гуділи хрущі, село вабило красою, навіть його кутки мали надзвичайно милозвучні назви – Горанський бік, Підновина, Клинок, Церковна лінія. А що вже молодь талановита: дівчата співали не гірше соловейка, хлопці грали на всіх відомих на Волині музичних інструментах. Чи треба розповідати, що свята тут перетворювалися у величаві дійства, а любов'ю до рідного краю серед цієї краси люди проростали з дитинства?

Як би не старалася окупаційна влада пригнітити національний дух, і за Росії, і за Польщі у П'янні завжди жила Україна, насамперед – у серцях людей. Олександр, як і більшість його ровесників, з юних літ знав, що лише «в своїй хаті своя правда, і сила, і воля», а її, свою хату – Українську Самостійну Соборну Державу ще треба здобути – хоч би якою дорогою не була ціна. Наприкінці 30-х років через українські молодіжні організації долучився до національно-визвольного руху. Там, де кувалися відвага і національна свідомість, жертовність і воля до боротьби, збиралися найкращі, найяскравіші хлопці та дівчата. В тому українському патріотичному колі Олександр зустрів свою долю – рвійну і прекрасну Віру. Вони побралися, і 1940 року народився їхній первісток Володя.

«Золотий вересень», що несподівано прийшов 1939 року, змінив їхнє життя. Люди мріяли про Українську державу і начебто в ній і опинилися. Спочатку не всі й збагнули, що то омана. Зустрічати Червону Армію вийшли під синьо-жовтими прапорами, а згодом найактивніших нова влада змушувала брати шлюб не в церкві, а в клубі – під червоними прапорами. Члени ОУН, які ніколи не мали ілюзій щодо червоних «визволителів», роз'яснювали селянам справжні наміри нових окупантів. А менше, як за два роки, появилися нові – німецькі. Вкупі з польськими «осадниками» вони дуже скоро створили пекло на Волині. Тому загони самооборони, які згодом стали основою Української Повстанської Армії, тут появилися не пізніше серпня 41-го.

Дослідник повстанського руху на волинських землях, на Рівненщині зокрема, Ростислав Островецький у книжці «Рідний край» подає список членів ОУН-УПА села П'яннє. В ньому – 26 прізвищ. Це далеко не всі жителі села, які впродовж 1941–1957 років брали участь у національно-визвольних змаганнях, боролися на два – і на три – фронти за волю України. Список власне й відкриває Олександр Дорецький. Далі – з дитинства знайомі прізвища – Кость Приступа, Григорій Шикалюк, Василь Дмитрук, Микола Антонюк, Леонтій Ярошевич, Андрій та Михайло Рудики, Сава Поліщук, Сергій Кирильчук, Яків, Петро, Леонтій та Іван Воєводи, Пилип Скачук, Андрій Базелюк, Василь Німтурець, Андрій Улянич, Володимир Шевчук, Стратон Макарчук, Михайло Гордійчук, Іван Хижук, Дем'ян Ярчук, Кирило Максим'юк, О.Новосад та інші.

Націоналістичний рух підтримувало практично все село. Його жителі були такі дружні, що за перших «визволителів» навіть зуміли добитися, щоб на голову сільської ради обрали не присланого «совєта», а таки свого односельчанина Федора Ношкалюка. Щоправда, коли в червні 1941-го червоні втікали під ударами нацистів, енкаведисти його знищили під час відступу, поклавши вину, як це в них прийнято, на бандерівців.

Рух опору нацистам на Острожеччині був таким сильним, що німці двічі бомбили село П'яннє, спалили церкву, разом із польськими колоністами проводили каральні рейди (тобто, «зачистки»). Окупанти – і коричневі, і червоні – лютували ще й тому, що повстанці – жителі П'яння брали участь у бою під Загоровом, ішли на допомогу мешканцям села Малин, яких німці, у відповідь на провокацію червоних партизан, спалили в церкві, у квітні 1944-го брали участь у бою з військами НКВС під Гурбами. До села навідувалися командир УПА «Північ» Дмитро Клячківський, а також останній Головнокомандувач УПА полковник Василь Кук.

Однією із найславетніших сторінок «піднімецької» історії боротьби членів ОУН – УПА села П'яннє була їхня участь у постанні Колківської повстанської республіки. Очевидно, це був зоряний час і для повстанця Олександра Дорецького (псевдо Чумак), адже старовинне містечко Колки відіграло виняткову роль у його бойовій звитязі. Разом з іншими повстанцями в квітні 1943 року він брав участь у визволенні Колок від нацистів. На багатолюдному віче повстанці оголосили свій клич «Воля народам – воля людині!» і повідомили, що захоплене в німців зерно і худобу повертають людям. У місті взялися за організацію життя. Колки стали своєрідною столицею самостійної України. Тут перебували політичний та військовий проводи ОУН-УПА. Були налагоджені господарчі структури УПА, відкрито шість кравецьких і шевських майстерень, працювали млини, молочарня, пекарня, лікарня тощо.

Олександр Дорецький був прекрасним вояком і брав участь у воєнних операціях УПА на території Острожецького, Степанського, Рафалівського, Маневицького, Колківського районів. Між тим, маючи господарський хист, він став чудовим організатором забезпечення життєдіяльності Колківської республіки. А тим часом дружина подарувала йому другого сина. Його назвали Богданом. Олександр хіба що встиг пригорнути дитя до серця, та вже ніколи їм не судилося побачитися.

…Коли в квітні 1944 року Олександр потрапив у лабети НКВС, то найстрашнішим, інкримінованим йому злочином була саме участь у Колківській республіці. За три місяці до арешту Дорецького мобілізували до Червоної Армії. Схопили його за доносом односельця Петра Москалюка – був такий чи не єдиний христопродавець у селі, на совісті якого кров не одного земляка. Так, у доносі енкаведистам на земляків від п'ятого квітня 1944 року він пише: «Дорецкий О. являлся активным бандеровцем. Гордийчук М. виступал против советской власти, проводил агитацию… Максимьюк Кирилл бил активистом УПА, обучал военному делу. В его группе обучался и я. Козачук Г собирал для УПА одежду и продукти. Шикалюк Г. служил (за дорученням ОУН) в немецкой полиции омел оружие». Москалюка прокляла не одна пяннівська родина. А тих, на кого він доносив, і їхніх нащадків люди шанують і досі.

…Після допитів і тортур, постановою «особого совещания» при НКВД СССР у січні 1945 року О.Дорецького засудили за ст. 58-11 УК СССР до шести років ув'язнення, яке він відбував у Красноярському краї. Незважаючи на каторжні умови, голод і знущання, вижив, а його воля до боротьби за Україну стала справді незламною. Заслання відбував там же. Ах, як він тужив за Україною, за селом, за родиною, яких любив понад життя. До нього, залишивши синів на батьків, прибула кохана дружина Віра. Як могла, намагалася полегшити життя чоловіка, налагодити побут. Душею і серцем обоє линули в Україну. Та дорога до неї була для них закрита. Для Олександра, як з'ясувалося, назавжди. Там, у вигнанні, він загинув 1957 року за загадкових обставин.

...Вони завітали до знайомих у гості. Згодом Олександр заквапився додому, а Віра вирішила ще ненадовго залишилася. Та щось не давало їй спокою, і вона вирушила за чоловіком. Коли зайшла до квартири, він уже був мертвий. Слідство не переймалося справою. Але і Віра, і друзі були переконані: Олександрові «допомогли» померти…

Віра назавжди повернулася в рідне село через роки. Жила в родині сина Богдана, оточена піклуванням сина, найдобрішої в світі невістки Люсі, внуків і – правнуків. Думаю, останні роки її життя, серед найрідніших людей, доброзичливих односельців були для неї спокійними і – щасливими. Відійшла у засвіти 2011 року. Вічна їй пам'ять.

Олександр Дорецький, український повстанець, лицар честі, оборонець Батьківщини та її свободи належить до сонму тих рядових Героїв України, які жертвували заради неї найдорожчим – життям. Жертвують і сьогодні. Згадаймо їх у день Незалежності України – вона постала саме завдяки їхній відвазі. Вклонімося їхній пам'яті. Вшануймо їх безсмертний подвиг…

Слава Україні!
Герої не вмирають…

Марія БАЗЕЛЮК

ПОГЛЯД

ПУТІН ПРОГРАВ УКРАЇНУ

Три причини, що привели Росію до статусу міжнародного терориста № 1

Юрій ЩЕРБАК

На українських полях і селах,
у вогні і полум'ї
Вирішується доля людства
на нашій недолі.
Така нещаслива земля наша.
Така наша доля нещаслива.
Олександр Довженко

Знищення російськими терористами 17 липня 2014 року цивільного повітряного лайнера Малайзії (298 мирних людей на борту) стало поворотним пунктом у ланцюгу подій, пов'язаних з агресією Росії проти України. Вже пролунали порівняння з пострілом Гаврили Принципа, який убив 28 червня 1914 р. у Сараєво ерцгерцога Фердинанда та його дружину Софію, чим спричинив початок Першої світової війни.

Сьогодні ми ще не в змозі осягнути всі геополітичні, воєнні, екологічні та моральні наслідки жахливого злочину, скоєного в небі Донбасу. Навіки будуть прокляті ті, хто був причетний до ракетного залпу. До п'ятого покоління каратиме Бог тих, хто радісно реготав, побачивши спалах у небі, хто мародерствував на тому полі крові, яке назавжди залишиться проклятим місцем Донбасу. Але вже сьогодні приходить розуміння грому небесного, який пролунав для людства як ще одне, можливо, останнє попередження для країни, ім'я якій Росія – яка вдерлася на землі сусідньої миролюбної держави і принесла з собою смерть, поневолення, бандитську зневагу до усталених міжнародних норм і законів людської моралі.

Ми ще не знаємо, яку кару відміряє Історія цій країні, хоча розуміємо її невідворотність.

Але вже сьогодні ми точно знаємо – які причини привели Росію до статусу міжнародного терориста №1.

1. ВІДРОДЖЕННЯ ІМПЕРІЇ ЗЛА

Упродовж останніх п'ятнадцяти років на очах у західного світу, що перебував у стані «демократичної ейфорії» (закінчення холодної війни, розпад СРСР, відновлення демократії в країнах Центральної та Східної Європи), у Росії повільно, але невблаганно зростали і множилися сили неонацизму, імперського реваншу, ненависті до демократичних цінностей і презирства до міжнародних угод щодо недоторканності кордонів і прав людини.

Так у Веймарській республіці раковою пухлиною у 1920–1930 роках розростався нацизм, рушійною силою якого стало прагнення реваншу за програну Німеччиною війну, расова зверхність плебеїв, сліпа віра в насильство й непереможність озброєних банд СА і СС.

Захід (США та ЄС) не вірив у подібний розвиток Росії, більше того – вкладав величезні кошти в «демократичні» перетворення держави Путіна (як не як – члена G-8), її інтеграцію в глобальну ліберально-демократичну систему. То були марні ілюзії: такі ж самі, як спроби США зробити своїм союзником Садама Хусейна або намагання «приручити» Аль-Каїду під час совєтської інвазії до Афганістану.

Росія повільно «піднімалася з колін» – тобто, не бажаючи перебороти фантомні болі від ампутованих кінцівок імперії, переймалася духом реваншу, відновлювала фальшиві міражі сталінського минулого; тимчасовий потік нафто- і газодоларів породжував бундючні мрії про світову наддержаву – хоча об'єктивні дані свідчили про зменшення глобального економічного значення Росії, про деградацію економіки й освітньо-наукового потенціалу, про втрату демократичних завоювань російського народу.

Обсяг економіки Росії сьогодні становить два трильйони доларів, ЄС – 16 трлн і США – 16 трлн. Таким чином, Росія не витримує жодного порівняння із сукупним ВВП США і країн ЄС, будучи слабшою в 16 (!) разів. Вислів сенатора США Джона Маккейна: «Росія – це бензоколонка з ядерною зброєю», на жаль близький до істини.

Падіння комунізму і розпад СРСР породило надії на відродження демократичної Росії, вільної від всевладдя таємної поліції та божевільного бажання нав'язати світові свою ідеологію й державну систему поневолення.

Але Росія, «творчо» осмисливши сталінсько-брежнєвську спадщину, повернувшись до монархічно-шовіністичних витоків царизму і удосконаливши новітні електронні технології впливу на громадську думку, знову, наче ванька-встанька, перетворилась на небезпечного мутанта, новий модернізований варіант Імперії Зла.

На превелике здивування західних лібералів, падіння комуністичної системи не призвело до морально-демократичного відродження Росії: доводиться визнати правоту тих, хто твердить, що не комунізм (європейський винахід) вплинув на Росію, а навпаки – Росія породила більшовизм з усіма його потворними злочинами.

Культ державного насильства і поневолення інших народів (інородців) увійшов у генетичний код російського народу.

2. ПОМАЗАНІ «РУССКИМ МИРОМ»

Відкидаючи високі християнські традиції своїх філософів XIX – початку XX століття, ігноруючи устремління демократів часів «перебудови», Росія на початку XXI століття духовно деградувала, ліквідуючи демократичні свободи, зомбуючи населення відвертою брехнею на каналах TV, зміцнюючи союз чекістської держави з мракобісним варіантом агресивного православ'я, сприяючи появі маси чорносотенних організацій як в Росії, так і за її межами – зокрема в Україні.

У сучасній Росії забуто слова нашого великого співвітчизника Ніколая Бердяєва, що характеризують «чорну сотню»: «Этот гнойник русского народа, осмеливающийся называть себя союзом русского народа, ненавидел все, что есть великого в русском народе».

Червоно-коричневі російські нацисти-маргінали, такі як А. Дугін, А. Проханов, С. Глазьєв, що тривалий час перебували на узбіччі російської суспільної думки, яка на початку XXI століття ще зберігала демократичний пафос часів падіння Імперії Зла (згадаймо традиції А.Сахарова, Г.Старовойтової, А.Політковської, Ю.Афанасьєва, В.Новодворської та інших), поступово, за підтримки Путіна та його режиму, завойовували провідні позиції в формуванні політики державного шовінізму та агресивного поборювання будь-яких цінностей західної демократії. Було сформульовано постулати «РусскАго міра» – як співтовариства «людей різних національностей, які розмовляють російською і живуть у різних регіонах світу (!), людей зі своїм особливим генетичним кодом, що не бояться смерті й зневажають безглуздий житейський затишок (!)».

Це – кодекс російських кондотьєрів, перекотиполя без роду і племені, усіх цих Гіркіних і Пушкових, авантюристів, найманців і заброд, за якими стоять Путін і Кіріл Гундяєв. За сприятливих умов ця наволоч перетворить не лише Україну, а й Ізраїль, Латвію, Сербію, Молдову чи Австралію на «русскую народную рєспубліку» – був би лише наказ, гроші і озброєння. Такі ж терористичні покидьки зростали на нашій землі, безперешкодно охоплювані спрутом «руського міра».

Замість III Інтернаціоналу – цього бойового диверсійно-терористичного загону комуністичної Москви – виник «Русский мир» – підривна організація, заснована на інших – не інтернаціональних, а російсько-шовіністичних принципах, цілі якої залишилися незмінними: служити знаряддям зовнішньої політики Кремля в його намаганнях відродити Євразійську імперію і протиставити Росію сучасному Заходу.

Якщо метою Сталіна було повернення Радянського Союзу до кордонів царської Росії (Молотов наприкінці життя самовдоволено сказав: «Мы справились с этим неплохо»), то ціль Путіна скромніша: повернути Росії кордони СРСР. Параноїдальною надметою цього недосяжного проекту стало насамперед ЗНИЩЕННЯ УКРАЇНИ – держави і народу, української мови і української культури, самої ідеї Майдану – як символу свободи і гідності нашого народу.

Якщо III Інтернаціонал висував гасла класової солідарності трудящих, то «Русский мир» увібрав у себе цілком нацистський, гітлерівський принцип «крові», що закликає до етнічної війни з інородцями.

Звернімось до історії. У той час, коли більшовики намагалися грати на інтернаціональних почуттях, створюючи свої мертвонароджені «народні» й «демократичні» республіки – від Баварії до Туви – німці ще до приходу Гітлера до влади почали грати на національних почуттях: 1925 р. Густав Штреземан, канцлер Німеччини від Народної партії, писав, що одним із великих завдань Німеччини є захист німців, які мешкають за кордоном – тобто «10–12 мільйонів співвітчизників, що перебувають під чужим ярмом». Гітлер перетворив цей принцип на знаряддя війни, агресії і загарбання (Австрія, Чехословаччина, Польща).

У десятках близьких до Німеччини і далеких країн було створено організації громадян німецького походження, як прообраз путінського «міра», контрольовані НСДАП та гестапо. Так, перед війною у США німецько-американський союз нараховував понад 300 000 членів й 750 нацистських організацій. В Аргентині мешкало 80 тис. німців, але найбільше їх було в Бразилії – майже 600 000, із яких 15 000 належали до НСДАП. Для координації диверсійної діяльності німецьких меншин у сусідніх із Рейхом країнах 1935 р. було створено «Народний союз німецьких справ за кордоном» (Volks band fur das Deutchumim Ausland), якому підпорядковувалися тисячі німецьких організацій і 400 закордонних осередків нацистської партії. Так на територіях суверенних країн виникали центри диверсії, зради, зародки п'ятої колони, які розпочинали розпалювати етнічну ненависть супроти своїх співгромадян, знищувати національні (чеські, польські та інші) школи й насаджувати німецьку мову.

Сьогодні нас, м'яко кажучи, дивує той факт, що європейські політики, особливо німецькі, знаючи достеменно, до чого призвела ця гітлерівська політика, не звертають уваги на нацистсько-етнічний аспект ведення Росією війни в окупованому Криму і на Донбасі. Між тим, достатньо переглянути вражаючі трагічною правдою номери газети «Слово просвіти», щоб зрозуміти масштаби етнічних звірств і злочинів, учинених російськими шовіністами проти українців у тимчасово окупованих районах.

Цей принцип етнічної ненависті до українців (яких ще донедавна зверхньо поплескували по плечу, називаючи «братами») неприховано демонструють Дугін і Глазьєв. «Раньше мы смотрели на Киев и на Галичину. Теперь нам просто не на что смотреть. Эти ублюдки больше никого не интересуют. Они еще исторгают проклятия и плюются кровью, но их время прошло. Начинается время Новороссии» – пише Дугін (24.05.2014). І закликає: «Путин, раздави гадину! Надо убивать украинцев, убивать и убивать! Как профессор я так считаю» (6.05.2014). І далі: «Складывается впечатление, что Одесса и Харьков слишком доверяют подлецам из старой политической элиты. Только народное восстание – судьба всего Юго-Востока. ДНР – уникальная зона освобожденного (!) русского мира. Там Донецк и Славянск, и Мариуполь, и Краматорск. И не менее прекрасен Луганск. Юго-восточный фронт должен объединить земли русского мира в нового военно-политического субъекта – Новороссию. Очень жаль, что Одесса и Харьков...все еще пассивны в смысле политического самоопределения и организации самообороны. Николаев, Херсон и Днепропетровск, полагаю, должен приступать к партизанским действиям против тоталитарных репрессий хунты» (З запису Дугіна у «Фейсбуку» від 28.04.2014). І це професор Московського державного університету, теоретик геополітики і євразійства, провісник нового російського Середньовіччя, що виступає сьогодні як зарядний провокатор і підбурювач убивства українських громадян (серед яких немало росіян), руйнування мирних міст і сіл України.

Після знищення пасажирського літака воїнством «РусскАго мира» Александр Гелійович не відмиється від крові невинних жертв. Так само, як його улюблений німецько-нацистський геополітик – євразієць Карл Гаусхофер, який життям своїм, свого сина і дружини розплатився за злочини гітлерівського режиму.

Ще одним теоретиком «нової російської цивілізації» намагається стати С.Глазьєв, уродженець Запоріжжя, радник президента Путіна з питань євразійської інтеграції, який на цьому безславному шляху робить відкриття на рівні клінічних форм шизофренії.

«Нынешние еврофашисты стремятся уничтожить не только национальные, экономические и культурные отличия, но и индивидуальное разнообразие людей, включая половозрастную дифференциацию (!)».

«Главным двигателем современного еврофашизма является евробюрократия (!)... По сути, ЕС является евробюрократической империей, формирующей свое экономическое пространство в интересах американско-европейского капитала под контролем США (!)»... «Совершающаяся на Украине катастрофа, по сути, может быть определена, как агрессия США и их союзников по НАТО против России (!)».

Цікаво, чи Обама і Меркель читали маячню путінського радника? Нагадаю, що 14 серпня 1939 року, напередодні гітлерівського нападу Німеччини на Польщу, нацистська газета «Національцайтунг» писала: «Існування польської держави – це ганьба для світової культури і небезпека для миру».

Ось що пише Глазьєв про «українських агресорів» для прохановської газети «Завтра»:

«Вместо «Хайль Гитлер» кричат: «Слава героям», главным подвигом которых является расстрел беззащитных евреев в Бабьем Яру. При этом украинский олигархат, включая руководителей еврейских организаций, финансирует антисемитов и нацистов «Правого сектора»... Спонсоры Майдана забыли, что в симбиозе нацистов и крупной буржуазии нацисты всегда подминают либеральных бизнесменов. Это уже происходит на Украине: оставшиеся там олигархи соревнуются с фюрерами «Правого сектора» в русофобской и антимоскальской риторике, а также в присвоении собственности сбежавших в Москву бывших спонсоров нацистов (!)» – С.Глазьев 15.05.2014.

Як бачимо, нинішні теоретики російського нацизму, так само, як і практики з численних чорносотенних організацій, намагаються об'єднати в одну мішень постаті євреїв (давня традиція) і українців: якщо пропагандисти НКВД вигадали в 1943—1944 рр. термін «німецько-українські буржуазні націоналісти», то їх нащадки вишукують сьогодні міфічних «жидо-бандерівців»». У Києві вже народився невеселий жарт: якщо ці покидьки окупують Київ, євреям та українцям доведеться носити жовті зірки Давида із синім тризубом і разом йти до Бабиного Яру...

Чітке уявлення про мету «РусскАго мира» в Україні дав московський терорист Бородай – «прем'єр» самопроголошеної «ДНР»:

«Границы «Русского мира» значительно шире Российской Федерации. Я выполняю историческую миссию во имя русской нации(!), суперэтноса, скрепленного православным государством. Так же, как на Кавказе, я борюсь на Украине против сепаратистов, которые находятся в Киеве, борются против Российской империи» (цит. Грани.ру. 21.07.2014).

Росія задихається сьогодні під владою духовної черні. Дмітрій Биков, відомий російський літератор-ліберал, твердить:

«Главный враг свободы в России – это не режим, не ГБ, не цензура, не репрессии. Это шовинизм. Национализм. Потому что именно с помощью национализма как с помощью угарного газа глушат больного, чтобы он не лечился» («Эхо Москвы», 18.04.2014).

Точніше було б сказати, що ворогом Росії є шовінізм, який зріс на токсичних дріжджах режиму, влади чекістів, цензури та репресій.

«Русский мир», «русская черная сотня», «ввічливі зелені чоловічки», бандити Криму й Донбасу та мільйони зомбованих громадян Росії мають свого вождя і вчителя, головного натхненника війни з Україною та Заходом.

Ім'я його – Путін.

3. ПУТІН – «НАШЕ ЗНАМЯ БОЕВОЕ»

Спочатку Путін – дрібний КГБістський функціонер, корумпована шістка А.Собчака в малиновому піджаці, був недооцінений як російськими можновладцями, так і міжнародними політиками. Навіть такий непримиренний критик Єльцина, як М.Полторанін, колишній демократ, член міжрегіональної депутатської групи, досить зверхньо характеризував майбутнього самодержця Росії: «Путин... от пронырливых гэбистов набрался лукавства и алчности, от Собчака – нарциссизма и хлестаковщины, от Ельцина – угрюмого презрения к судьбе нации. Все эти качества... выдали диффузный продукт... большой разрушительной силы» (М.Полторанин «Власть в тротиловом эквиваленте. Наследие царя Бориса», М. 2010).

Насправді ж, еволюція Путіна – від казково багатого плейбоя, який з командою чекістів і газпромівців пограбував Росію – до зловісного диктатора, здатного розпочати Третю світову війну, набагато складніша, ніж її уявляє Полторанін.

Путін сьогодні – гібридний вождь російського шовінізму і чорносотенних антизахідних сил: він – цілком сучасний продукт нової інформаційної епохи, який вивчив досвід Сталіна, Гітлера, Брежнєва, Андропова, білих генералів і червоних чекістів. Путін явив світові новий феномен XXI століття, поєднавши в Росії деякі фасадні риси псевдодемократії з глибинним чекістським авторитаризмом. Його ідея-фікс – довести життєспроможність антизахідної, антиліберальної моделі державності, як особливого проекту російської цивілізації.

Яка це «цивілізація» – можна вочевидь побачити в містах і селищах Луганської та Донецької областей.

Це – цивілізація бандитів, у порівнянні з якими крадії Янукович, Азаров і Клюєв здаються витонченими аристократами. Це – цивілізація розстрілів, викрадень і тортур. Символом цієї «цивілізації» є той п'яний нелюдь із неголеною пикою, що стоїть на місці уламків «Боїнга-777» з дитячою іграшкою в руках. Це – цивілізація черні, жлобів і вбивць, що упиваються своєю владою над нормальними людьми. Це – «цивілізація» фашизму. Це та «цивілізація», що очікує Росію після повернення цієї зграї терористів на рідну землю. Вони ще принесуть у Росію вогонь і кров, ще штурмуватимуть Кремль.

Допускаючи (поки що) існування в Росії певних ознак ліберальної інформаційної епохи (Інтернет), Путін поставив на службу режиму всевладдя тотальної геббельсівської пропаганди. Свідомо садистською була заява Путіна про «таланавиту людину – Геббельса» в присутності переляканих сивобородих єврейських мудреців, які добре розуміють – що приніс Геббельс їхньому народові.

Приклад Путіна – цього політичного карлика (М.Полторанін із презирством писав, що «з Путіна Сталін – як з чайника паровоз»), охопленого манією величі й комплексом меншовартості, сповненого зверхності до лідерів ліберального Заходу, вважаючи їх «лохами», «корисними ідіотами» (згадується епізод у Мюнхені 1938 року, коли Гітлер, проводжаючи автомобілі з Чемберленом і Даладьє, сказав: «Це жахливо, які переді мною нікчеми») – показує, якими зловісними мутаціями повниться світова історія, що не знає ні вічного тріумфу демократії, так само, як і вічної влади темряви. І якщо існує закон збереження Добра, то паралельно працює закон збереження Зла.

Хоч як сумно це визнавати, всі сили Зла, що з такою руйнівною лютью виявили себе у віці XX-му, нікуди не зникли, а залишилися у латентній – прихованій – формі і час-від-часу вириваються на поверхню Історії, як розпечена лава раптово з'являється в залишках згаслих вулканів.

Путін, що на очах у людства, на українських полях і українській крові робить спробу відновити Імперію Зла (правда, в карикатурному вигляді й урізаному форматі), за лічені роки став надзвичайно небезпечним порушником міжнародного порядку й миру, гарантом якого мала бути Росія – ядерна держава, член Ради Безпеки ООН, донедавна – член «вісімки», підписант найважливіших міжнародних угод і декларацій.

За даними А.Илларіонова, за весь період президентства Путіна питома вага Росії в сукупних військових видатках світу зросла в 5,2 рази – з 0,95% 1999 р. до 4,94% 2013-го. Це – рекордний світовий показник. Одночасно індекс громадянських свобод і політичних прав в Росії знизився з 42 до 26 (індекс невільних країн – менше ніж 34). Однаковий індекс із Росією (26) мають Афганістан, М'янма, Оман, Ємен, Руанда, а вищий – тобто більш вільні – 169 країн (з 209), серед яких Зімбабве, Катар, Ангола.

Ще з 2004—2005 років – часів першого Майдану – Путін готував Україні помсту за свою поразку в Києві.

Замість того, щоб дбати про добробут і вільний розвиток народів РФ, про дружні сусідські відносини Росії та України, він кидав гроші на зміцнення диверсійно-терористичних формувань, розробляв плани анексії, розчленування і знищення України. Путін хабарами і погрозами, нагаєм і пряником розтлівав українське керівництво, перетворюючи так звану «еліту» на шпану зрадників, агентуру Луб'янки, на п'яту колону. Він, який зневажав Януковича, як зневажає табірний опер зека-стукача, – цинічно спостерігав, як цей злодюга перетворює Україну на першу в Європі повністю криміналізовану державу.

Переконаний, що настане час, коли ми дізнаємось всі деталі подій лютого 2014 року: як Путін спровокував Януковича спочатку на кровопролиття на Майдані, потім на втечу – для того, щоб під час безвладдя захопити Крим і почати військову операцію проти континентальної України.

Друга – і остаточна поразка путінських маріонеток на Майдані 2014 року зірвала всі гальма, вивергнула на поверхню «національного лідера Росії» всю ледве погамовану лють на українців.

Розпочавши війну Росії з Україною, проливши українську кров на українській землі, Путін зважився на злочин проти світового слов'янства, проти православ'я, проти родинних почуттів багатьох росіян та українців. Він вчинив злочин Каїна проти Авеля.

Бажаючи поставити Україну на коліна, він, збивши іноземний пасажирський літак, прип'яв себе і очолюваний ним «Русский мир» до стовпа ганьби: такі речі не вибачає ні суд людський, ні тим більше Суд Божий.

Від 17 липня 2014 року, від знищення трьох небесних сотень в небі над Донбасом, почався новий відлік світової історії.

Якщо совєтській Імперії Зла вдавалося до часу приховувати свої злочини (Голодомор, убивство польських полонених у Катині, змова Сталіна з Гітлером, знищення пасажирського лайнера корейських авіаліній тощо), то сьогодні, в час глобальної мережі, це не під силу жодному диктатору, жодному Лаврову-Чуркіну.

Ще багато злочинів можуть скоїти Путін та його «Русский мир». Ще в жорстокій борні втрачатиме кращих людей українське військо, Ще йтиме за плечима України закулісний торг на Заході і ще тяжкі випробування очікують нас.

Але сталося головне: Путін програв Україну. Програв Європу, США, Канаду. Він програє Росію.

«День», №142, (2014)

НА СКРИЖАЛЯХ ІСТОРІЇ

ДО ДНЯ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ СТАЛІНІЗМУ ТА НАЦИЗМУ

23 серпня відзначатиметься Європейський День пам'яті жертв сталінізму та нацизму та 75-та річниця підписання злочинного пакту Молотова-Ріббентропа.

Український інститут національної пам'яті звертається до українських медіа, органів державної влади та місцевого самоврядування в належний спосіб згадати 23 серпня як Європейський День пам'яті жертв сталінізму та нацизму та 75-ту річницю підписання злочинного пакту Молотова-Ріббентропа.

З цією метою науковці розробили методичні матеріали, які просять враховувати при висвітленні Європейського Дня пам'яті жертв сталінізму та нацизму.

Підписання 23 серпня 1939 року Пакту між Гітлером та Сталіним стало спусковим механізмом найкривавішої трагедії в історії людства – Другої світової війни.

Як зазначають науковці, сумнозвісний Таємний протокол, яким країни Східної Європи були розділені на сфери німецьких і радянських інтересів, був злочинною змовою керівників двох тоталітарних режимів – диктаторів націонал-соціалістичної Німеччини та комуністичного СРСР. Пакт з його таємним протоколом відкрив шлях до воєнної агресії проти Польщі та розв'язання Другої світової війни. Саме тому його кваліфікують як злочин проти миру та людства.

Позиція Українського інституту національної пам'яті полягає в тому, що внаслідок змови Гітлера та Сталіна Друга світова війна торкнулася українців з самих перших її днів у вересні 1939 р., коли впали перші німецькі бомби на Львів та інші міста, що опинилися на лінії наступу нацистської Німеччини.

Також важливо пам'ятати, що в період від вересня 1939 – до червня 1941 СРСР був союзником Третього рейху.

У стосунку до України Друга світова війна – це національна трагедія, під час якої українці, позбавлені власної державності та розділені поміж кількох країн, змушені були воювати за чужі інтереси і вбивати інших українців.

У боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу постала Українська Повстанська Армія, яка впродовж більше десяти років вела боротьбу проти окупантів на два фронти. Сталінізм і нацизм – ці люті вороги українського народу – завдали нечуваної шкоди та руїн нашій землі. Українських патріотів убивали і запроторювали в концтабори ГУЛАГу більшовики-сталіністами. Нацисти також не визнавали за українцями права на творення самостійної держави і застосовували до них терор. Тисячі наших земляків опинилися в нацистських таборах смерті, вивезені до Німеччини перебували на примусових роботах. Українці, як ніхто, зазнали вівісекції та етноциду з боку цих нелюдських режимів, злочини яких – непрощенні.

Нагадаємо, Європейський парламент своєю Декларацією від 23 вересня 2008 року засудив Пакт Гітлера-Сталіна як такий, що розділив Європу на дві сфери інтересів за допомогою секретних додаткових протоколів, і такий, що спричинив масові депортації, убивства й поневолення, які мали місце у зв'язку з актами агресії сталінізму й фашизму і підпадають під категорію військових злочинів і злочинів проти людяності.

Також у матеріалах визначені найбільш поширені міфи старої радянської та нової російської пропаганди про Пакт Молотова-Ріббентропа, а також подається список українських науковців, які спеціалізуються на вивченні історії Другої світової війни.

ПИЛЬНУЙ

ЯКЩО ВОРОГ НЕ ЗДАЄТЬСЯ... ЩО З НИМ РОБЛЯТЬ?

Київський політолог закликав Путіна завдати «нищівного удару» по Україні, починаючи з Харкова

Марія БАЗЕЛЮК

Минулого тижня в Інтернеті появилася «топ-новина». Мовляв, київський політолог Ростислав Іщенко закликав Путіна без зволікань завдати нищівного удару по Україні, починаючи з Харкова. Про це він написав на своїй сторінці в Фейсбук.

Іщенко називає українську владу «хунтою» і пропонує завдати нищівного удару по українській армії через Харків протягом найближчих днів. Бо – буде пізно. «Одне можу сказати точно: зі стратегічної та геополітичної точки зору час для наступу на хунту прийшов, і якщо цей момент пропустити, то через три-чотири (а може, і через два) тижні ситуація може знову погіршитися – вікно можливостей ніколи не буває відкрито довго», – застерігає так званий політолог. Утім, пристойні телеканали до мікрофона його не запрошують. Деякі – використовують, коли ніхто другий не хоче виконувати брудну роботу. Пам'ятається, десь рікдва тому Іщенком користувалися хлопці із «ЗІКа»: їм саме приспічило поливати помиями екс-президента В.Ющенка та його соратників. Ну, випустили Іщенка, як київського «авторитета» від політології, і львів'яни отримали «чорноротий» продукт. А переважно від нього бридливо відвертаються…

Та річ не в ньому… Претензії до кожного з нас. Адже ми, а не лише апріорі продажна влада, винні в тому, що в нашій країні створено атмосферу фальшивої свободи слова, в результаті якої ворог нації і держави безкарно закликає їх знищити, починаючи з Харкова. Сьогодні на Сході України гинуть її найкращі сини. «А в цей час, – пише політолог Тарас Березовець, – у нашому тилу сидять путінські агенти і пропонують завдати нищівного удару по українській армії через Харків. Цей покидьок, до речі, перебуває в Києві. Як тут щодо складу злочину, може, хто підкаже? Для інформації. Цей Ростислав Іщенко, який називає себе політологом, спільник ідеолога ДНР Володимира Корнілова», – пише Березовець.

Станом на сьогодні Іщенко вже за гратами? Далебі, ні. Чи, може, дамоклів меч народних месників завис над його головою? На жаль, вони спроможні лише на гнівні трибунні філіппіки, але не на адекватні до ворога дії. Байки про плюралізм думок паралізували їхню волю до боротьби не лише із записними негідниками, а й зрадниками Батьківщини. Впродовж двох десятиліть усі без винятку телевізійні токшоу тягли на свої програми московського українонeнависника Костянтина Затуліна, його намісника в Україні Володимира Корнілова. Перший із задоволенням садиста плював словами в очі присутніх у студії українців. Ті винувато обтиралися, посміхалися, але жодний не зреагував адекватно. Частково тому, що «плюраліст» – ведучий виставив би із студії аж ніяк не знахабнілого «гостя».

Не думаю, що всі ведучі сприймали плюралізм як форму ідіотизму, коли гості студії цілком серйозно обговорювали спосіб знищення їхньої (чи чужої) матері, в нашому випадку – Батьківщини. Та все одно запрошували на передачі одіозних істот, які демонстративно принижували українців, знущалися над нашою мовою, традиціями. Мотивація: ну що за шоу без скандалу? Втім, і скандалу не було, а лише звироднiле розпинання України – так, якби рідну матір ґвалтували перед сотнями телекамер. Ніколи не забуду, як В.Корнілов на одному із теле-шоу, де йшлося про фактичне зникнення ірландської мови в Ірландії, злорадно вигукнув: «Вот здорово! Єслі би с украінскім язиком в Украінє такоє произошло!» Чи хоча б у когось із присутніх у студії обірвалося від образи серце? Невже ті, хто нині величає себе патріотами, забули, що, крім декларативного, існує ще й чинний патріотизм? На жаль, сьогодні в Україні нема державників рівня Степана Бандери, Романа Шухевича чи Миколи Лебедя. Ті, хто нині називає себе бандерівцями, націоналістами, мають хоча б іноді задуматися, а як би поставилися згадані провідники нації до її ворогів, які в незалежній Україні чинять над нею публічну наругу. Слово має втілюватися в ділі, ідея – в чині…

ПОГЛЯД

ВДРУГЕ ЗА СТО РОКІВ РОСІЯ ЛІКУЄ УКРАЇНЦІВ ВІД МОСКВОФІЛЬСТВА

У серпні народи Європи відзначають соту річницю початку Першої світової війни. Вшановують пам'ять полеглих. Чимало було їх і серед українців, які воювали по обидва боки фронту. Стріляв брат на брата. Окупувавши влітку 1914 року Галичину, росіяни, спираючись на п'яту колону щирих галицьких москвофілів, серед провідників яких було і чимало спритних «рубльофілів», у кінцевому результаті вилікували західних українців від москво/русофільства.

В соту річницю початку Першої світової війни ватажки Кремля на чолі з президентом Росії Путіним, самі того не усвідомлюючи, на Донбасі лікують багатьох національно дезорієнтованих українських громадян від совкового мислення та русофільства.

Зі вступом російських військ до Галичини, 21 серпня 1914 року, вони зайняли Львів – головнокомандувач російської армії великий князь Микола Михайлович оприлюднив маніфест, в якому, серед іншого, мовилося: «Хай не буде більше під'яремної Русі! Володіння Володимира Святого, земля Ярослава Осмомисла і князів Данила та Романа, скинувши ярмо, нехай піднімуть прапор єдиної, нероздільної і великої Росії. Хай здійсниться Промисел Божий, що благословив справу великих збирачів землі російської. Хай допоможе Господь своєму помазаннику, імператору всієя Русі Миколі Олександровичу, завершити справу великого князя Івана Калити».

Хворобливим «колекціонерам» чужих земель непощастило! Микола Другий не завершив діло Івана Калити. Більшовики царя розстріляли, а російські «істинно православні» нащадки згодом оголосили його «святим». Галичина не стала частиною «нероздільної великої Росії». Все свідчить про те, що нині, сто років пізніше, в історію, як «збирач землі російської», не увійде і Володимир (несвятий) Путін...

Про Галичину як «исконно русскую землю» висловився 1914 року також новопризначений з Петербурга російський губернатор Галичини Олексій Бобринський. Перед представниками львів'ян він заявив, що Східна Галичина й Лемківщина є частинами єдиної Великої Русі і що в цих землях корінне населення завжди було російським. Тому тут і устрій повинен ґрунтуватися на російських засадах. Передбачалося запровадження російської мови та права.

Весною 1915 року серйозність російських планів мав підкреслити й візит самого царя Миколи Другого до Львова. Проте вже восени 1915 року авантюра в Галичині безславно закінчилася. Росіянам довелося відступити на Схід.

«Бєлый Царь», на якого, принаймні від 1848 року, надіялася частина галичани, не покарав «наглих поляків», не прогнав «жадібних євреїв» і не відібрав землю у панів, щоб її роздати селянам.

Звісно, москвофільство в Галичині не виникло на порожньому місці. Його плекано-леліяно в петербурґських кабінетах, як мінімум, від 1849 року, коли російська армія перейшла Карпати, щоб допомогти Габсбургам придушити угорську революцію і зберегти цілісність Австрійської імперії.

Головно причиною піти на допомогу Австрії було, як висловився Микола I в березні 1848 року, – рішуче перешкодити виникненню окремої самостійної держави в Галичині.

«Якщо мало б до цього дійти, я захоплю Галичину, бо ця територія може бути лише австрійською або російською», – заявив цар Микола Перший.

Моквофіли – «рубльофіли»

Якщо присутність російських військ у Галичині й на Закарпатті 1848–49 років посилила там москвофільський рух, – надію на «Білого царя визволителя», то окупація західноукраїнських земель 1914 року сприяла вилікуванню галичан від москво/русофільства.

Не допомогли російській владі і щедрі субсидії галицьким москвофільським осередкам. Починаючи від 1909 року міністерство внутрішніх справ Росії перераховувало в Галичину щороку 60 тисяч рублів і додатково 25 тисяч – від міністерства фінансів. А для новоствореної тоді реакційної львівської газети «Подкарпатськая Русь» окремо надавалася підтримка на суму 14 тисяч рублів. В підсумку – 99 тисяч золотих царських рублів щорічно. Було, отже, з чого жити галицьким москвофілам – «рубльофілам». Не диво, що вони розповсюджували гасло: «ми не русини, а настоящие русские». Тверде «ядро» москвофілів напередодні вибуху війни переїхало до Російської імперії, щоб там готувати ґрунт для «визволення». У серпні 1914 року в Києві вони заснували «Карпато-русский освободительный Комитет».

В окремому зверненні «Комітет» закликав «Многострадальный Русский народ Галицькой земли», щоб він молитвами зустрічав православне російське військо і щоб «несчастный русский галичанин» у лавах австрійської армії кидав зброю і піддавався православному війську...

За гроші з Петербурга київський «Комітет» оперативно підготував видання довідника під назвою «Современная Галичина. Этнографическое и культурно-политическое состояние, в связи с национально-общественными настроениями». Публікація призначалася для офіцерів російської армії. Це була кульмінація діяльності під час війни «потужної армії» москвофілів. Тим часом національно свідома українська громадськість Галичини в той час почала формувати національний легіон «Січових стрільців» із чоловіків, яких не призвано до австрійської армії. Відень дав дозвіл набрати до легіону 2,5 тисячі добровольців. А зголосилося їх 28 тисяч!

Згаданий Довідник подавав детальні інформації про місцевості, в яких активно діяли москвофільські організації та навіть прізвища їхніх провідників і членів у Галичині/Лемківщині й на Буковині. Публікація потрапила в руки австрійцям. Для них це була знахідка! Військові картографи австрійської армії виготовили на основі довідника докладну мапу, на якій позначили всі осередки москвофільства.

Розпочалася нагінка на всіх запідозрених галичан (включно з Лемківщиною) та буковинців, яких автоматично потрактовано колаборантами російських окупантів. Завдяки місцевій адміністрації – здебільшого полякам – полювання на москвофілів у Галичині перетворилося і на переслідування свідомих українців без огляду на «фільство» чи партійну приналежність.

Талергоф

Австрійські репресії в Галичині під час Першої світової війни мають збірне трагічне поняття – Талергоф. Це концтабір в Австрії, який, на думку істориків, був першим європейським «концтабором» у сучасному розумінні.

Російські «патріотичні» дослідники твердять, що в Талергофі закатовано десятки тисяч осіб, однак австрійська статистика свідчить про інше. Під кінець 1914 року в цьому концтаборі перебувало приблизно 8 тисяч заарештованих. З початку війни і до 1916 року через концтабір Талергоф, згідно з австрійськими даними, пройшло приблизно 14 тисяч осіб. Офіційно зареєстровано 1767 загиблих. Можна припускати, що ця цифра була більшою, та це аж ніяк не 60 чи 80 тисяч репресованих і не десятки тисяч закатованих австрійцями москвофілів, як це твердять «патріотичні» дослідники московського табору.

Прозріння

Український історик Ярослав Грицак підсумовує: «Війна справила глибокий вплив на українське суспільство. Зокрема вона сильно züктивізувала українське національне питання і спричинилася до зростання української національної свідомості».

Російський філософ родом із Києва Микола Бердяєв, вигнаний Леніним в еміграцію, згодом написав, що російська політика в Галичині під час Першої світової війни аж ніяк не зміцнювала велич Росії та її престиж. Навпаки, вона сприяла «посиленню українських сепаратистських настроїв».

Цього року в березні у Криму, а відтак і на Донбасі було чути вигуки деяких місцевих мешканців: «Рассия, Рассия», якими прикликано «братню допомогу» зі Сходу проти «фашистів» та «бандерівців». Нині в обличчі терористичного шабашу путіністів, стоячи біля руїн своїх будинків і квартир, знищених шкіл і лікарень, народ ридає. На Донбасі повторюється літо 1914 року, коли москвофіли в Галичині переконували себе і всіх навколо: «ми не русини, ми настоящіє русскіє», і вітали російських окупантів. Через рік, восени 1915 року, коли «визволителі» зі Сходу покинули Західну Україну, ніхто за ними не плакав. Всі збагнули «привабливість» російських порядків.

Так буде незабаром і на Донеччині/Луганщині. Населення індустріального Донбасу пригадає й усвідомить слова Тараса Шевченка про те, що їм «довелось запить з московської чаші московську отруту!».

Іван ГВАТЬ,
дослідник, публіцист

ПОЗИЦІЯ

ЯК МУСИМО ВИБИРАТИ?

+ Любомир, Архиєпископ-емерит УГКЦ

Богу дякувати – будуть нові вибори. Не залишається те, що було.

Якщо будуть нові вибори, я, як громадянин, вважаю, що вони мають бути за новими правилами! Але ці правила не є виключно новим виборчим законом.

Мусить змінитися саме поняття політичного життя, політична культура.

Я хотів би, щоб певне число того, що я думаю, було б враховане в новому законі.

Я вважаю, що у нас нема правильного поняття політичної партії. В нас кандидати на депутатів уважають за найважливіше для себе дірватися до влади. Але чому?

Наш прикрий досвід за останні 20 років – що більшість кандидатів старалися дістатися до ВР задля особистих чи групових інтересів, а не національних, всенародних.

У нас дуже багато зареєстрованих партій – понад 200, які собою нічого не представляють. Партій, які є або комерційними угрупованнями, або групою людей довкола якоїсь особи, тимчасово визначної. Але – тимчасово!!!

З чого ми мали би починати справжнє політичне життя? Почнемо від самого слова «політика», «політик».

Це слово грецького походження, яким жителі старинної Греції описували служіння громадян в користь даного міста. В грецькій мові місто є «поліс», те що в українській мові залишилось як «-поль, -піль» (Тернопіль, Маріуполь, Мелітополь, Сімферополь).

Суттєве значення тут – вибрані з поміж громадян особи мали займатись усім, що служило на користь міста. З часом поняття «міста» перейшло на «республіку», що значить «спільне добро», "загальне благо».

Політика – це служіння загальному благу. Коли в давній історії знаходились люди, які зловживали своїм служінням, їх суворо карали. Натомість, хто вірно служив інтересам цілого міста – того шанували. І пам'ять про нього залишалась в народі.

Коли сьогодні говоримо про демократичну «політику» та демократичних «політиків» треба пам'ятати, що зміст цих понять – служіння, не панування. Це робить політичне діяння одною з найбільш шляхетних професій або покликань.

Воно також є основою того, що світ називає «політичною культурою».

Політична культура – як прикмета автентичної демократії охоплює водночас і політичних діячів і громадянське суспільство – наскільки воно свідоме своєї політичної відповідальності.

Дуже прикро ствердити – на жаль, в народі поширилось поважне нехтування професією політика. У цьому винні самі політики, які не цінують достатньо своє суспільне завдання.

Особи, які відчувають покликання до політичного служіння, повинні дуже серйозно ставитись – на що вони громадою вибираються. Ми хотіли би бачити в українській державі саме таких взірцевих політиків.

Які прикмети повинна мати особа, яка поступає в політичне діяння? Вона повинна мати дуже чітке уявлення – що саме становить справжнє благо для суспільства?

Напевне, це не є особиста чи вузькогрупова користь. Це є певні цінності, які однаково для всіх громадян запевнюють основні права.

Дуже важливим є усвідомлення, що розходиться справді про дійсні права та про однакове примінення всім громадянам.

Для приміру – поняття про людську гідність відноситься однаково до всіх громадян. Немає кращих чи гірших, всі є однакові. Якщо закон захищає права людини – він однаково має захищати всіх громадян.

Політична філософія, а це значить – осмислення фундаментальних прав, може мати різні види.

Практично це значить, що політики можуть різно розглядати можливі розв'язки суспільних проблем, але остаточно основні права мають бути збережені за людьми.

Популярно ми таку різність поглядів звемо політичними ідеологіями. Кожний політик повинен дуже чітко і ясно представити ідеологію, якої він буде послідовно притримуватись у пропонуванні загально діючих законів.

В Україні сьогодні, на жаль, таких людей бракує.

Маємо багато дуже поважних, відповідальних політиків. Але вони вповні розсіяні і трудно громадянам догадатися, що можна сподіватись від того чи іншого політика?

Коли політик представляє себе виборцям він повинен дуже чітко і ясно представити їм свою політичну філософію. Це треба уважати суттєвою характеристикою політиків.

Політична ідеологія – це підстава політичних партій. Не особи, не інтереси, а ідеологія спільна, солідно випрацюваний спосіб бачення ситуації зараз і в майбутньому – оце є те, що об'єднує подібно думаючих людей, які творять партію.

Зайвим є говорити, що політики повинні бути дуже чесними, порядними людьми.

Кожне слово політика повинно бути – як євангельське «так-так» чи «ні-ні» (пор. Мт. 5:37). Громадянин, виборець, повинен з уст політика чути тільки правду. Чути цілу правду, а не півправди чи недомовлення, виключивши абсолютно будь-яку брехню.

Здавалось би, що це так само зрозуміле, що немає тут що додавати чи віднімати…

На жаль, і прикро це ствердити, політики часто дуже проворно послуговуються засобами масової інформації. Вони або самі щось там виговорюють і обманюють чи уводять в блуд слухачів чи глядачів.

Інший спосіб – що вони, при помочі різного роду нечесних заохочень, підказують працівникам ЗМІ дуже тенденційне представлення дійсності. Це – велика трагедія.

Якщо хтось у цьому сумнівається – нехай об'єктивно розгляне наш комунікаційний простір.

Політики повинні сильно працювати над тим, щоб слухачі й глядачі бачили правду, тільки правду і більше нічого, як правду! Навіть – коли ця правда болить.

Політика, побудована на неправді, руйнує, а може навіть більше – вбиває! Тут можна згадати словами Ісуса, який у молитві до Бога сказав: «Твоє слово – це правда» (Ів. 17:17).

Політичне життя, якого ціль – будувати, створювати найбільш можливо прихильні обставини для правдивого розвитку мусить брати під увагу безліч суспільних проблем. А це вимагає від політиків дуже солідного професійного знання.

Член Верховної Ради, який має запропонувати довготерміновий солідний спосіб поступування на користь загалу, мусить мати грунтовне розуміння справи. Коли він свій голос віддає, не розуміючи до глибини – про що розходиться, або, як на жаль це часто буває, під диктат якогось «диригента» – серйозно провиниться перед Богом і людьми.

Дуже вдало на початку нашої державної Конституції згадано про відповідальність перед Богом і народом. Це не тільки гарні слова, якими можна хизуватись перед чужинцями. Це відповідальність перед Богом і народом.

Хто хоче поступати в політичне життя, мусить належно професійно підготовитись. І це заздалегідь.

У нас таке правило, що депутатів до Верховної Ради обирають на 5 років. Чому так довго? Бо, пояснюють, новообраному депутатові потрібно щонайменше 2 роки, щоб запізнатися з проблематикою, яку має розв'язувати. Смішне оправдання!

Значить, новообраний депутат має 2 роки обдурювати своїх виборців?

Їх баламутити, їм пропонувати як закон непродумані, неосмислені правила суспільної поведінки?

На думку автора цих рядків, людина яка бере на себе відповідальність встановляти об'єктивно дуже солідні закони, повинна приступати до того діла дуже солідно підготованими.

Думаю, що у Раді два, але не більше як три роки урядування більш чим вистачають.

Додатковою причиною такого короткого терміну це можливість позбутися депутата, який не відповідає своєму покликанню і вимогам виборців.

Ми згадали вище, що політична культура – це не виключно атрибут політиків, але – цілого нормально вихованого, демократичного суспільства.

Тут варто згадати два елементи: перший – вибираюча громадянська спільнота повинна солідно перевірити, кого вибирає. Тут не може бути мови про купну продаж голосів, про заговорювання виборців.

Самозрозуміло, все таке мусить бути виключене!

Виборці мусять віч-на-віч зустріти кого вибирають, з його уст довідатись правду про нього, яку професійну підготовку він має, яке має бачення майбутності держави та який його дотеперішній шлях в суспільному та політичному житті.

По-друге, громадська спільнота, яка гідно і належно вибрала свого представника повинна періодично його зустрічати та з ним обговорювати його політичну діяльність на тлі потреб держави і громади.

Дозвольте звернути увагу на ще один, дуже важливий елемент у виборах депутатів до законодавчої влади.

На що ми їх вибираємо? На те, щоби вони писали закони.

Не є їхнім завданням здобувати гроші для громади, полагоджувати всі побутові справи. На це маємо місцеву владу, яка, Богу дякувати, незадовго одержить ширші повноваження.

Депутат законодавчої гілки влади має виключно одне завдання, яке він повинен дуже солідно виконувати, полишаючи всі інші завдання.

Не треба жалкувати дати йому добру зарплату, але під умовою, що в нього буде тільки одне завдання і що він йому цілковито посвятиться.

Говоримо про вибір депутатів до законодавчих органів, головно – до ВР.

Варто призадуматись і остаточно рішити, на рівні цілого народу, виборців цілої країни – хто має остаточно рішати про вибір, хто має пропонувати, хто має перевіряти? Нарід!

Ми пережили вже прикрості, а навіть – трагедії, спричинені різного роду махінаціями, щоб Верховну Раду наповняти за приватними інтересами поодиноких людей, вождів, економічних груп, а вже найгірше – владолюбних диктатур.

Стоїмо на порозі творчої ери справді Незалежної, Самостійної Української Держави.

Щиро сподіваємося, що цим разом, коли прийде час вибирати керівні законодавчі органи нашої держави, нарід поведе себе як справжній суб'єкт свого існування і життя.

АКЦЕНТИ

СЛІПИЙ ГНІВ НА СХОДІ

Семен ГЛУЗМАН, психіатр, громадський діяч, член Гуманітарної ради при Президентові України

Найпростіше пояснити, що відбувається на Сході, діями Путіна. І донеччани говоритимуть своїм дітям, що в цій війні винен Путін. Лише деякі розуміють, що їх роками налаштовували проти іншої частини України.

Найпростіше пояснити, що відбувається на Сході, діями Путіна. Людині взагалі властиво пояснювати собі складні проблеми простими причинами, заперечуючи при цьому очевидне. Наприклад, німці, багато з яких підтримували Гітлера, після падіння рейху говорили, що не підозрювали про існування таборів смерті. А радянські люди переконали себе в тому, що не знали, що ночами НКВД забирав їхніх сусідів.

Саме так донеччани будуть пояснювати своїм дітям, що в цій війні винен Путін. Лише деякі розуміють, що їх роками налаштовували проти іншої частини України. Сліпий гнів розпалили, а потім вміло направили проти Києва.

Київ же, боюся, відсторониться від розв'язання проблем. А восени, коли закінчиться гаряча фаза протистояння, хлопці з фронту, розпалені війною, повернуться додому. І тоді нас може чекати третій Майдан. Дуже небезпечно кидати людей, що бачили смерть і знаючих запах крові.

З іншого боку, є надія, що у тих, хто до сих пір з різних причин не любив Україну, тепер з'являться причини її любити. Так сталося в США після Громадянської війни – саме в ситуації, коли люди однієї країни вбивали один одного, народилося американське гідність і патріотизм. Нам теж доведеться це пережити.

На Сході країни справжня гуманітарна катастрофа. Я недавно зустрічався з одним з провідних експертів з боротьби проти наркотиків із міліцейського середовища. Так от, за його даними, області, які воюють, – Донецька та Луганська – найбільше уражені алкоголізмом і наркоманією.

У 2004 році ми, спільно з американськими фахівцями, проводили схоже дослідження і отримали жахливі результати – ці області лідирують з поширення психічних захворювань. Суїциди, депресії, наркотики, алкоголізм. Причому, якщо порівнювати з Західною Україною, то на Сході зарплати вищі і людей з вищою освітою більше. Але слабкіші сімейні та релігійні цінності.

Вже тоді ми сигналізували про гуманітарну катастрофу. Тричі передавали ці дані Президентові Віктору Ющенко, але він їх ігнорував. Так що я з більшим сумом дивлюся не так на період правління Віктора Януковича – це стало наслідком, – як на час президентства його попередника. Ющенко був президентом для європейської нації – народу, який йому вірив, але нічого не зробив.

Зараз цим людям [жителям Донбасу, що примкнули до терористів] нічого втрачати. Вони готові віддати життя за $ 500. Це хвороба, і її потрібно лікувати – гній не можна заганяти вглиб, він повинен вийти.

Не потрібно шукати єдиний образ українця для формування нації. У сучасній Європі немає цільних держав, дуже сильні регіональні тенденції. Саме з цієї причини входження України в Європу – дуже важливий процес асиміляції нашого розрізненого суспільства. Ми повинні з допомогою імплементації європейських цінностей зробити Україну комфортною. Ми тим і відрізняємося від Росії, що прагнемо до якіснішого життя.

При цьому, сподіваюся, русофобія в Україні зійде нанівець. Мені здається, більшість людей розуміють, що жити ненавистю – це непродуктивно. Знаєте, перебуваючи в таборах, я застав ще так званих двадцятип'ятилітників [засуджених на 25 років бійців ОУН-УПА]. Так от, ніколи ніхто з них не питав мене, чому я, українець, розмовляю «москальською мовою». Точно так само росіяни в таборах дуже толерантно ставилися до мене – єврея і політв'язня.

ДО 25-РІЧЧЯ ВІДРОДЖЕННЯ УАПЦ В УКРАЇНІ (19 серпня 1989 р.)

ПОВЕРНЕННЯ ЗІ СВІТУ МІРАЖІВ

Архиєпископ Ігор ІСІЧЕНКО

Українська Автокефальна Православна Церква (УАПЦ) увійшла в посткомуністичну дійсність України як міраж. Бо хто ж з пересічних підсовєтських українців, навіть якби йому пощастило вирватися за кордон, міг дозволити собі зайти до автокефального храму! Для всюдисутнього КГБ це було все одно, як відвідати бандерівський осередок. А друковані видання УАПЦ перехоплювалися й вилучалися нарівні з найнебезпечнішою для режиму націоналістичною літературою. Тож масова свідомість і живилася образами, пропонованими атеїстичною публіцистикою, зрідка доповнюваними українськими програмами радіо «Свобода» та ще, може, «Голос Америки». Картина поставала вельми тьмяна, навіть у свідомості прихованих дисидентів, вправних у розшифровуванні пропагандистської нововмови.

УАПЦ уявлялася добре організованою, численною церквою, котра охоплювала всю православну українську діяспору, гармонійно взаємодіяла з Українською Католицькою Церквою, сполучала в собі динамізм релігійного пошуку, міцну свідомість конфесійної ідентичності та беззастережний патріотизм. Цілком логічно, що з-за «залізної завіси» все в УАПЦ видавалося протилежністю Московському Патріархові, здискредитованому колаборантством із комуністичним режимом, цинізмом і аморальністю духовенства, відвертою ворожістю українській національній ідеї. Приклад же польської «Солідарності», котра надихалася народною релігійністю й спиралася на підтримку католицького духовенства, підказував необхідність залучення національної Церкви до ефективної боротьби з окупаційною владою.

Вже в колах учасників перших напівлегальних організацій, насамперед Українського культурологічного клубу (1987–1988) та Української Гельсінської спілки (створена 1988), починає циркулювати ідея відродження в Україні УАПЦ як духовної сили, покликаної очолити вихід нації з «імперії зла». На початку 1989 р. в Києві виникає Ініціативний комітет відродження УАПЦ, до якого ввійшли активісти УГС Анатолій Битченко, Тарас Антонюк, Лариса Лохвицька, згодом – Євген Сверстюк, Микола Будник, а також священики Мирон Сас-Жураківський та Богдан Михайлечко. Комітет звертається з заявою до Верховних Рад СССР і УССР, клопочучись «на предмет реабілітації УАПЦ з наданням їй свободи відродження та повнокровного життя» (6 січня 1989 р.), а церковні громади закликає відходити від РПЦ й приєднуватися до УАПЦ. Невдовзі група львівських священиків звернулася до митрополита Філарета (Денисенка), екзарха РПЦ в Україні, з критикою проросійської позиції Київського екзархату й вимогою повертатися до власної церковної традиції. Підписав лист найсміливіший із групи – о. Володимир Ярема. Нарешті, 19 серпня 1989 р. Петропавлівська парафія м. Львова на чолі з о. Володимиром Яремою заявила про вихід з-під юрисдикції Московського Патріярха.

Так починається рух – але до чого? Прихильники УАПЦ в Україні виходили з ідеї безперервної тяглості традицій цієї Церкви, вірили в збереження на рідних землях підпільних громад на кшталт катакомбної УГКЦ, уявляли УАПЦ в діаспорі як єдине ціле. Відтак же їхній рух інспірувався …міражами. Бо насправді утворена 1942 року УАПЦ не визнавала канонічності Церкви митрополита Василя Липківського, що діяла під аналогічною назвою протягом 1921-1930 рр. У повоєнній діяспорі УАПЦ протистояла «УАПЦ (соборноправна)», а Українські Православні Церкви в США й Канаді ніколи не визнавали своєї адміністративної єдності з УАПЦ. Та ж частина української православної діаспори, яка входила в УАПЦ під предстоятельством митрополита Мстислава (Скрипника) й складала Західньоевропейську, Лондонську, Південноамериканську й Австралійсько-Новозеландську єпархії, була не вельми численною, а найголовніше – не мала ані свого духовного центру, ні богословської школи, ні монастирів.

У 1980-х рр. європейські парафії збезлюдніли; повсюди, крім Південної Америки, відчувався брак покликань до священства; єпископи зістарілися й мріяли про спокій, а не місійну працю в Україні. В самій же Україні «автокефальні катакомби» виявилися міфом. Навіть колишні громади УАПЦ, що після приходу «других совєтів» 1943–1944 рр. були переведені під юрисдикцію Московського Патріярхату, не квапилися розривати стосунки зі звичною структурою задля непевного статусу незареєстрованих релігійних організацій, підлеглих зарубіжному центрові. До того ж, у 1989 р. ще жодна з українських православних церков у діяспорі, за винятком одної єпархії в Північній Америці, не мала канонічного визнання.

Вирішальну роль у наповненні автокефального руху в Україні реальним змістом відіграло те, що першою відгукнулася на заклик Ініціативного комітету Петропавлівська парафія Львова. Її настоятель, о. Володимир Ярема, мав харизму, унікальну навіть для досить освіченого клиру тогочасного Львова. Людина виняткової ерудиції, прекрасний проповідник, він чудово розумівся на сакральному мистецтві, сам писав ікони й церковну музику, історію України. В нього консультувалися поважні науковці; його статті друкували не лише в «Православному віснику», а й у фахових виданнях. Сформований як глибоко релігійна людина в Надсянні, на українсько-польському пограниччі, в греко-католицькому середовищі, він свідомо обрав служіння в Православній Церкві, вірячи в її націєтворчу місію. Ідея відродження УАПЦ увійшла в свідомість о. Володимира Яреми і його прихильників, згуртованих у Братство апостола Андрія Первозваного, як довго очікуваний шанс зберегти тяглість галицької обрядової традиції, поєднати в спільній юрисдикції всіх українців східного обряду на рідних землях і в розсіянні, забезпечити гідну присутність Української Церкви в світовій християнській спільноті.

Приклад о. Володимира Яреми надихнув інші православні громади Галичини. Процес виходу з юрисдикції Московського Патріярхату стає масовим. Але УАПЦ, до котрої мали б приєднатися громади на рідних землях, лишалася далеким і неприступним міражем. Вона не була готова очолити автокефальний рух в Україні. Заява патріарха Мстислава про створення єдиного архиєрейського собору для УАПЦ в Україні та діяспорі, а також для очолюваної ним же УПЦ в США лишилося тільки декларацією намірів.

Тим часом у середовищі галицького клиру незалежно від зарубіжної ієрархії відбувається пошук і висвята владик із числа неодружених священиків Московського Патріярхату. Щоправда, на першому соборі УАПЦ 5–6 червня 1990 р. предстоятелем обирається таки митрополит Мстислав, якого було вирішено (без його згоди) титулувати «Патріярхом Київським і всієї України». Але сам 92-річний патріарх реального впливу на церковне життя не мав. Його епізодичні приїзди не могли запобігти тенденціям локалізації УАПЦ в Західній Україні, насамперед у Галичині, і перенесення у формовані адміністративні структури кланових хвороб московського клиру. Та й самих структур фактично не було сформовано, крім, хіба що, очолюваної владикою Андрієм (Абрамчуком) добре організованої Івано-Франківської єпархії.

Тому-то спроба посткомуністичного апарату Леоніда Кравчука ліквідувати УАПЦ задля створення більш звичної та схильної до компромісів із владою державної Церкви значною мірою вдалася. Лише відносно невелика частина УАПЦ виявила стійкість і боронила свою ідентичність, змушена протягом 1992–1994 рр. діяти без державної реєстрації, по суті нелегально. Мотиви такої впертості були незрозумілі для опонентів. Адже базові ідеї УАПЦ – українська мова богослужіння й автокефальний устрій – приймалися й новою Церквою, створеною під протекторатом Президента. Ідеалістичні ж уявлення про Церкву як самостійну духовну силу, гранично незалежну від влади й економічних еліт, управління якою здійснюється в дусі соборності, а обрядове життя будується відповідно до помісної традиції, закріпленої в богослужбовій практиці часів свт. Петра Могили, відверто або приховано висміювалися, бо виглядали утопією.

Та й у самій УАПЦ число ідеалістично наставлених священнослужителів і мирян, які гуртувалися довкола о. Володимира Яреми, було не надто великим. Щоправда, покликання о. Володимира (в монашестві Димитрія) до патріаршого служіння 7 вересня 1993 р., закріпило домінування саме цього середовища. Але вже восени 1995 р., за часів Леоніда Кучми, впливова більшість клиру, підтримувана владою, спробувала увійти в альянс з опозицією митрополиті Філаретові та утворити нове об'єднання під синтетичною назвою «УАПЦ-КП». Тоді Церкву вдалося врятувати, насамперед завдяки принциповій позиції патріарха Димитрія, котрий зрештою відмовився бути учасником згубного експерименту. Упокоєння патріарха 25 лютого 2000 р. звільнило простір для його опонентів, підтримуваних Президентом Кучмою та Прем'єр-міністром Ющенком. Протягом наступних років було розірвано стосунки з УПЦ-КП та українськими церквами за кордоном, розгромлено київський центр УАПЦ. Доктрина нового проводу УАПЦ в Україні копіювалася з російських взірців. Автентичні традиції УАПЦ вдалося зберегти лише в кількох десятках переважно невеликих громад на Сході, в Центрі та на Півдні України, котрі увійшли до складу Харківсько-Полтавської єпархії. Після невдалих спроб знищити цю єпархію було створено її двійника, а давня Харківсько-Полтавська єпархія, створена за участі патріарха Мстислава ще 1943 р. й відроджена з його благословення 1990 р., зберегла свої юридичні права, лише ввівши до офіційного статуту додаток «оновлена».

Позиція більшості єпископів і священиків УАПЦ, котрі 2000 р. так радикально змінили життя Церкви, мотивувалася скептичним ставленням до досвіду українського автокефального руху та звуженим розумінням церковної ідентичності. Для цієї групи сама ідея УАПЦ уявлялася політичним міражем, нездатним увійти в реальний світ. Конкретні виміри сили Церкви для неї ототожнювалися з адміністративним ресурсом, фінансовими прибутками, оперуванням популістською риторикою.

Але ж – дивна річ! – саме згадана група, що сумнівним шляхом присвоїла собі назву УАПЦ і перетворилася в сучасному релігійному просторі України на міраж. Її пастирського голосу не чутно навіть під час найбільших суспільних потрясінь, про неї не згадують аналітики, її ігнорують організатори міжцерковних ініціатив, її храми порожніють, а семінарії втрачають абітурієнтів. І лише вряди-годи вона виринає з небуття, коли треба з'явитися на офіційному заході влади або заповнити ефірний час у трансляції богослужінь. Нехтування власною традицією, сліпе наслідування інших і запобігливе дослуховування до сильних цього світу обернулося самогубством.

Це й змушує замислитися: що ж є міражем – ідеалізований образ Церкви, який кличе до руху вперед, чи імітування Церкви у вимірах реального світу як його конкурентоспроможного складника?

Пригадаймо: коли Бог виводив нащадків Якова з єгипетського рабства, «Господь ішов перед ними вдень у стовпі хмари, щоб провадити їх дорогою, а вночі в стовпі огню, щоб світити їм, щоб ішли вдень та вночі» (Вихід 13:21). Церква єднає народ, аби вивести його з рабства. Вона йде попереду, вказуючи іншим дорогу. В цьому полягає історична місія УАПЦ, розпочата ще минулого сторіччя. В дорозі ж до обіцяної землі – і тимчасової, у власній самостійній державі, і вічної, в очікуваному Небесному Царстві, – ми потребуємо провідника. Потребуємо не банального учасника загального руху, який часом гальмує просування вперед своїми невправними діями й затримками. Ми потребуємо ідеалу, який би мобілізував кожного до виростання у вільну від тягарів гріха особистість. Церква, як вогняний стовп, має осявати нам дорогу євангельським словом, уречевленим у її повсякденному житті. В іншому разі вона приречена танути поза нашими спинами, залишаючись у минулому як один із його оманливих міражів.

Успенська вежа, ч. 8, 2014 р.

УВІЧНЕННЯ ПАМ'ЯТІ

У ПОЛТАВІ ВКОТРЕ СПРОБУЮТЬ ВСТАНОВИТИ ПАМ'ЯТНИК МАЗЕПІ

Меморіал гетьману Іванові Мазепі, який не можуть спорудити в Полтаві вже п'ятий рік, планується встановити на Соборному майдані міста в жовтні 2014-го.

Про це повідомляє Полтавщина із посиланням на голову місцевого товариства «Просвіта» Миколу Кульчинського.

За його словами, проблема наразі полягає в тому, що на кар'єрі в Нікополі (Дніпропетровщина) зникла одна з чотирьох частин, які мали складати основу монументу. Сама скульптура гетьмана і деякі складові меморіалу вже виготовлені і зберігаються в Києві.

«Головне — придбати цю четверту деталь, без якої ніяк не обійтися, – зазначив Кульчинський. – Поїхати за нею збираємося на початку вересня».

Він висловив сподівання, що на свято Покрови [14 жовтня] пам'ятник уже буде встановлено. Планується зустріч з цього приводу з міським головою Олександром Мамаєм.

Як відомо, пам'ятник, виготовлений на пожертви громадян з усієї України за посередництва полтавської «Просвіти» і тодішнього народного депутата («Наша Україна») Миколи Кульчинського, мали встановити ще у 2009 році, до 300-річчя Полтавської битви, але через протидію мера Андрія Матковського (БЮТ) встановлення монументу зірвалося.

Виготовлена скульптура перебуває на території виробника – київського комбінату «Художник». При цьому пам'ятник почали вже розкрадати, зокрема познімали бронзові гудзики.

У лютому 2011 року мер Полтави Олександр Мамай заявляв, що дасть дозвіл на встановлення в місті пам'ятника гетьману Іванові Мазепі тільки тоді, коли Верховна Рада ухвалить відповідне рішення, а Президент підпише його.

Партія «ВО «Свобода» обіцяла встановити монумент до літа 2013 року, але не виконала обіцянку.

За даними проведеного в липні 2014 року соцопитування, 35 відсотків полтавчан підтримують ідею встановлення в центрі міста пам'ятника гетьману Мазепі, 26 відсотків налаштовані проти, 10 відсотків жителів не визначилися, а 29 відсоткам – байдуже. А жаль! Адже гетьман Іван Мазепа був талановитим політиком, справжнім державником, який зумів об'єднати більшість українських земель. Проте встояти не було сили. Але не через військову потугу царя Петра І, а через доморощених зрадників. Таких не прощають. Пам'ятаймо про це.

За матеріалами ІП

ВІДЛУННЯ ІСТОРІЇ

МАЙЖЕ СТОЛІТНЯ ВІЙНА

27 вересня 2011 року у селі Довжок Ямпільського району, що на прикордонні із Молдовою був відкритий музей Марківської сотні – бойової одиниці, утвореної на початку 1919 року колишнім підполковником російської царської армії Семеном Ільницьким. Згодом вона стала основою збройного формування Ямпільської республіки, що майже півтора року жила під жовто-блакитним прапором, за законами Української Народної Республіки.

Контрольована нею територія охоплювала землі багатьох районів сучасної Вінницької області: від Ямполя, до Тиврова, Жмеринки, Вапнярки, Крижополя, Рудниці, північних районів Одещини, та сучасної ПМР. Кожне село республіки мало охоронні сотні, діяла польова жандармерія, піхотні, гарматні, кулеметні відділи. Влада республіки планувала просуватись широким фронтом від Жмеринки до Одеси, очищати Україну від червоних загарбників. Головним її ворогом були більшовицькі відділи карного злочинця, майбутнього ката українських повстанців під містечком Базаром – Григорія Котовського та його поплічника, зрадника ямпільчан Федора Криворучка.

Згодом збройні сили республіки виросли із Марківської сотні (від назви річки Марківка) до Наддністрянського куреня, складом понад 4000 осіб, 18–19 річні козаки, які незабаром поповнили ряди Дієвої Армії УНР, брали участь у Першому Зимовому поході по тилах червоних та білих загарбників, який закінчився у травні 1920 р. з'єднанням українських армій на межі сучасних Крижопільського та Ямпільського районів, тобто на теренах тієї ж Ямпільської республіки.

Козаки Наддністрянського куреня, які з боями пройшли Україною, були удостоєні першої бойової нагороди УНР – ордена Лицарів Залізного Хреста, деякі із них у листопаді 1921 р. стали учасниками останнього нерівного бою українців під Базаром, і в числі інших 359 героїв були замордовані головорізами Москви того ж Котовського.

Правду історії про ті далекі часи зберіг козак Марківської сотні Дмитро Косаківський (Кетрос), який 1958 року на еміграції у Лондоні видав книжку «Так творилось українське військо», і яка завдяки старанням керівника Історичного клубу «Холодний Яр» Романа Коваля із Києва, оновлено дійшла до нас.

Поряд із збереженим будинком отамана Ямпільської республіки полковника Семена Ільницького у селі Кетроси (перейменованого у 1956 р. на Довжок), біля Музею Марківської сотні утвореного за ініціативою заступниці РДА Мирослави Марченко, є відновлений плац, на якому відбувалася військова муштра молодих козаків Марківської сотні, козацька криничка. Стараннями краєзнавця Юрія Зозулі відшукано та відновлено могилу полковника Семена Ільницького, який, як і відомий холодноярський отаман Василь Чучупака не здався до ворожого полону, і під час нерівного бою героїчно загинув у рідному селі Кетроси 1920 року. А його дружина Марія на чолі загону вершників із кулеметом у руках ще довгий час мстилася московським загарбникам за наругу над Україною!

Проводячи паралелі із сьогоднішнім днем, хочу згадати про нещодавно загиблих на Східному фронті від рук сучасних правнуків тодішніх російських окупантів наших земляків-крижопільчан: 22-річного молодшого лейтенанта-десантника Української армії Олександра Савченка, батька якого, Юрія, давно знаю, та 18-річного прикордонника Сергія Бойка. Для всіх нас, для наступних поколінь наші земляки Олександр, Сергій та всі інші, полеглі в сучасній неоголошеній російсько-українській війні, назавжди залишаться справжніми Героями, мужніми оборонцями рідної України, які обрали собі долю захисників рідної держави.

Проте кожен із нас мусить задуматись: чому наші хлопці змушені були залишити мирне життя і зі зброєю у руках захищати рідну землю від облудних вчорашніх «братьєв»? І чи не є ми всі разом та кожен зокрема, винуватими у смертях загиблих українських вояків? Чи не є винним наше суспільство у зневазі до історії свого народу, нехтуванні рідною мовою, поклонінні чужим ідеалам, що й призвело до втрат сотень молодих життів наших українських хлопців, початок яким поклала перша Небесна сотня Майдану?

Першою і, здавалось, останньою жертвою була смерть 21-річного Сергія Нігояна, якого я декілька разів зустрічав у Києві на Майдані, розмовляв з ним, фотографувався… Тоді ця втрата була шокуючою для всієї України. На жаль, та перша жертва тільки відкрила лік у списку імен Героїв рідної землі, які свідомо віддали найдорожче у боротьбі із імперським двоголовим мутантом, хворобливими ідеями «рускава міра» від «ввічливого» голомозого карлика та кремлівського попа-феесбешника.

В історії боротьби за Україну це не перші жертви наших земляків, які зросли на вінницькій землі. Проте сучасні вінничани надзвичайно мало знають про героїзм ровесників: Олександра та Сергія – наших українських хлопців, які майже сто років тому, у 1917–1920 роках йшли на смертельний бій під жовто-блакитним прапором, із Тризубом на рукаві, коли російські загарбники під керівництвом тодішнього «путіна», відомого садиста Лєніна, рвалися на наші землі із півдня, півночі та сходу. Чи знають земляки загиблих крижопільчан, що у липні 1919 р. героїзм наших хлопців із 3-ї стрілецької дивізії під командуванням полковника О.Удовиченка дав змогу досягти значних перемог під Крижополем та Вапняркою, що дозволило українським арміям увійти до столиці України Києва? За вдало проведену операцію частина була офіційно удостоєна назви «Третя Залізна дивізія УНР».

Скільки молодих життів було віддано за Україну! Ріками крові полита вінницька земля! Де знаходяться незчисленні могили наших захисників, на яких цвинтарях та окраїнах – зараз цього вже не знає ніхто. Адже окупанти із Росії та їхні місцеві служки вперто нищили українські могили, історію, культуру, мову…

Натомість стоять іще в області пам'ятники кривавому Лєніну, а в Крижопільському районі тодішньому «бєзлєрубєсу» – катові Дзержинському! Маємо безліч вулиць імені «лєніних–кірових-чапаєвих-жданових» і вперте небажання їх перейменовувати, як знущання сучасних депутатів місцевих рад над пам'яттю українських звитяжців, які боронили життя наших прадідів у 1919-1920-их!

Бачимо байдужість збоку переважної більшості викладачів історії, які могли б за велінням совісті розповідати молоді про історичні факти, виховувати українських патріотів. Всупереч нашим сільським бабусям, деякі з яких ще спілкуються із міськими онуками російською мовою, адже: «яка разніца…». А різниця є в тому, що частина таких онуків виросла споживачами ідеології чужого народу, взяла до рук зброю і під прапорами ворожої держави стріляє по своїх братах. А «добрі», богомільні бабці навіть не здогадуються про свій великий гріх перед Богом, який створив землю, людей, та дав власну мову кожному народові. Вони не усвідомлюють, що всім їм безперечно «зарахується» нищення у власних онуках творіння Божого – мови, якою тисячі років спілкувались предки.

Показовою є історія уродженця Кетрос «унтєра» Василя, який після служби у царській армії спілкувався у селі виключно російською мовою, муштрував українських козаків, вчив співати похідних пісень про «белого» царя тільки російською, що викликало неабияке обурення серед оточення. Проте під час першого бою 1918 року Василь враз згадав рідну мову, коли стріляючи із кулемета по російських загарбниках, які намагались вдертися на ямпільську землю зі сторони теперішнього молдовського Придністров'я, примовляв: «Чого ви лізете на нашу українську землю?». Відтоді «унтер» Василь спілкувався лише мовою рідної землі, за яку віддав своє життя у бою під Вознесенськом у квітні 1920 р. Звісно: «скільки мов знаєш, стільки разів ти людина», проте дивує позиція частини нашої української молоді, яка постійно спілкуючись переважно російською, принижує насамперед не тільки себе самих, а й пам'ять своїх прадідів, вчителів, таким чином визнаючи рідну мову менше престижнішою, ніж «язик» теперішніх убивць своїх ровесників. Прикро, що багато хто із молодих вінничан навіть не задумувався над такими речами.

Якби ми, українці, ще раніше, до цих подій усвідомили себе народом, який має власне складне минуле та велике майбутнє, свою неповторну мову, історію, культуру, якби ми мали такий рівень самоповаги, як поляки чи ізраїльтяни, то чи сталася б в Україні анексія Криму, чи була б необхідність воювати нашим дітям, чи були б ті трагедії, від яких здригаються наші міста та села?

Напевно, що – ні!

Відомо, що історія має здатність повторюватись, але вже у новому вимірі.

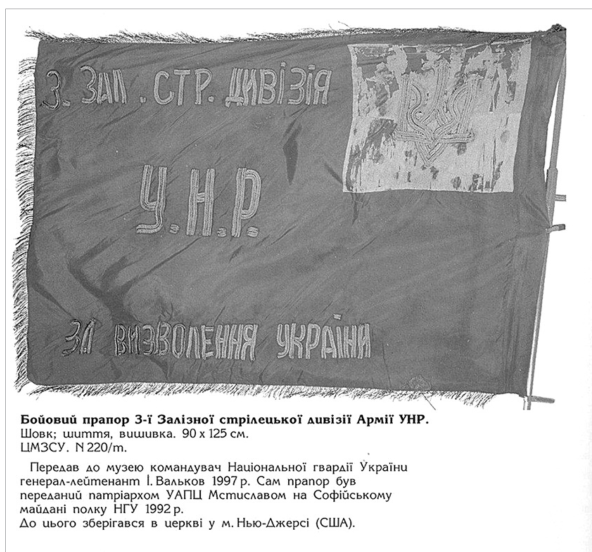
Немає жодного сумніву у тому, що сучасна кривава війна на сході України є продовженням, завершальною стадією тієї, далекої, яка завершилась російською окупацією України у 1920 році. З тією лише різницею, що майже сто років тому збройна боротьба за волю України невдало завершилась на західному кордоні, а незабаром, із Божою волею, вона також закінчиться на кордоні, вже на східному! Перемогою України!

Слава Україні! Героям слава!

В'ячеслав БЕРЕЗОВСЬКИЙ,
заступник голови Політичної консультативної ради
при Вінницькій облдержадміністрації,
голова обласної організації
Конгресу Українських Націоналістів

Орден Лицарів Залізного Хреста Дієвої Армії УНР 1920 р.

Бойовий прапор 3-ї Залізної стрілецької дивізії Армії УНР.
Шовк; шиття, вишивка. 90 х 125 см.
ЦМЗСУ. N 220/т.

Передав до музею командувач Національної гвардії України генерал-лейтенант І. Вальков 1997 р. Сам прапор був переданий патріархом УАПЦ Мстиславом на Софійському майдані полку НГУ 1992 р.
До цього зберігався в церкві у м. Нью-Джерсі (США).

ОКРЕМА ДУМКА

СОЛДАТИ ВОРОГА

Валерій ШВЕЦЬ

Вдача будь-якого народу – це певна константа, що залишається такою протягом тисячоліть. Якщо ти бажаєш з`ясувати психологічний портрет солдатів ворожої армії, згадай, якими були батьки і діди цих солдатів. Засадничі речі добре бачаться здалеку.

Отже, йде війна. Гинуть кращі представники нашого народу, гинуть ті, що не чекаючи мобілізації, добровільно пішли захищати Україну від російських агресорів. Хто вони, ті люди, які пішли на нас війною. Чиїх батьків і дідів це діти і онуки? А ті з місцевих мешканців, що надають певну масовість всім військовим операціям ворога на Сході, вони чиї нащадки?

Візьмемо за точку відліку Другу світову війну. Військовий конфлікт між Німеччиною і Росією був неминучим. Німецький третій райх і Російська радянська імперія в однаковій мірі претендували на контроль над світом. Перші під гаслом захисту арійської раси, другі – під гаслом світової революції. До кінця сорок першого року практично вся кадрова російська армія була в німецькому полоні, а це близько чотирьох мільйонів осіб. За всі роки війни до німецького полону потрапило близько 5 760 000 осіб. Чому так сталося? У кожного народу були свої причини. Українці не бажали воювати за російську імперію, пам`ятаючи геноцид, що тривав проти них практично з кінця 1918 року. Росіяни – через безпорадність перед переважаючими якостями німецьких солдат і офіцерів, їх вмотивованістю, дисципліною, вишколом, професіоналізмом, освітою і культурою, що більше ніж компенсували нестачу військового спорядження.

Далі почався масовий вступ військовополонених і населення окупованих німцями територій до лав німецьких збройних сил. На співпрацю з німцями зголосились представники всіх народів Радянського Союзу, але за абсолютними цифрами перше місце, безумовно, належало російському народу. Їхнє найбільше військове формування називалося Військові сили конгресу визволення народів Росії – так звані власівці. На травень 1945 року це формування мало 128 000 осіб і складалось з однієї армії, трьох корпусів, восьми дивізій, восьми бригад, 52 полків і 150 батальйонів. Незалежно від цієї військової частини у 1942 – 1945 роках у складі Вермахту діяла Російська визвольна армія Вермахту. Ця армія складалась з 12 охоронних корпусів (карателів), 13 дивізій, 30 бригад. До складу військ СС входили ще вісім дивізій, сформованих з росіян – переважно з донських козаків і частково кубанських (6 дивізій). Безумовно, всі ці військові формування складались не лише з росіян. По-перше керівний склад більшості великих формувань був німецький, по-друге серед рядового складу формувань невеликий відсоток складали представники абсолютно всіх народів Радянського Союзу. Та саме цей список свідчить, що росіяни легко переорієнтувались на очевидно сильного гравця і масово ставали на його бік попри всякі ідеологічні забобони. Чи росіяни служили німцям вірою і правдою? Так – поки перевага німців була незаперечною. Ні – коли їх поразка стала очевидною. У кінці війни Військові сили конгресу визволення народів Росії під керівництвом генерала Власова – найбільше російське військове формування під проводом німців – перейшов на бік радянської армії, збройно виступивши проти німців (Прага). Сталося те, про що весь час попереджав своїх генералів Адольф Гітлер. Чи всі військові формування, створені на окупованих німцями територіях, вели себе подібним чином? Ні. Наприклад, вояки єдиної створеної українцями дивізії СС-Галичина бились на боці німців практично до останнього дня Другої світової війни. Відступ з бойових позицій в напрямку території, вже окупованої англо-американськими військами, фронтові частини дивізії почали лише о 6.00 8 травня 1945 року. На австрійській землі на місцях останніх боїв Другої світової війни на місцевих цвинтарях залишились сотні могил вояків дивізії. Ці могили і досі дбайливо доглядаються місцевою владою. Отже, перший висновок щодо російських солдат – це дуже ненадійні люди.

Закінчення на 12-й стор.

ПРИПЕРЧЕНІ ДУМКИ

Сергій КОВАЛЬ

ВІДПОВІДАЛЬНІШЕ ЗІ СЛОВОМ, ПАНОВЕ!

В історичному календарі назагал проукраїнської газети за сьогорічне 31 липня надибуємо: «1919. Армії УНР і Українська Галицька захопили Київ»...

Чи не в кожному вітчизняному часописі поодинокі згадки про Кубу не обходяться без величання диктаторської держави на Карибах «Островом Свободи»...

В нечастих публікаціях на шпальтах газет, журналів модні чи з претензіями на модність літератори не проминають нагоди висловити своє ставлення до «укрсучліту»...

Аіій на вас, шановні! Не годиться зужиті совкові кліше бездумно перетягувати в інформаційний простір Батьківщини.

Бо якщо українські військовики українську столицю «захопили», то окупаційні банди Муравйова, їхні спадкоємці згодом Київ, Україну від українців виходить «визволяли»...

Про кубинські «свободи» розбалакувати поки що – все-дно, що за колючим дротом радянського концтабору виспівувати «Я другой такой страны не знаю, где так вольно дышит человек...»

А ось скорот «укрсучліт» – постраждянський, – зауважить пильний читач. Справді, злампічив цю гидомирію якийсь дотепник, що втішається з двозначности своєї вигадки. Тож підспівувати гидомирникові не варто.

«ПЕРЕЦЬ» НА ПЕРЕДОВІЙ»

Україно, ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...
Василь СИМОНЕНКО

Бойові листки з карикатурами Анатолія Василенка, Олексія Кохана, Володимира Солонька, віршами Василя Симоненка, Сергія Коваля надійшли нашим воїнам в зони АТО.

Захисники Вітчизни і Світу від оскаженілого агресора схвально сприйняли починання перчан.

ЯНУКОВЩИНА

Кожному агентові ФСБ/Мосаду
На Банковій, Грушевського – керівну посаду!

РАДИКАЛЬНІ ЗМІНИ?..

Як не Бенкендорф – то Аласанія...
"Нові печерці", бачимо, не проти,
Щоб кермували й далі "патріоти"...
І щоб не по-державному балакали
Гордони, Целовальники, Авакови...

І знову все
сходить бандитам і злодіям з рук...
Крукові око не видовба крук...

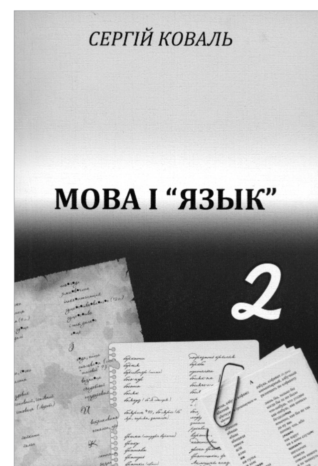
Майдан не покидайте, хлопці, позаяк,
При владі ще багацько злодіяк…
Без вас не зможем це поріддя гадине
Пересадити, вилучивши вкрадене!

НОВІ ВИДАННЯ

Побачило світ посутньо доопрацьоване та доповнене друге видання порівняльних студій Сергія КОВАЛЯ «Мова і „язык“», систематизоване в Короткий україно-московський словник (КУМС), де висвітлення гасел не завжди збігається з усталеними версіями офіційних совєтських, постсовєтських академічних інституцій. Дослідження переконливо доводить: язык є блідою, пародійною копією з витокової для нього мови української. Охочі придбати дослідження, інші твори автора можуть звертатися до книгарень: у Києві – «Культ РА» (Володимирська, 2), «Смолоскип» (Межигірська. 21), «Українська народна книгарня» (пл.Слави, ТЦ «Навігатор»), у Львові – «Кнпгообрій» (Бузкова, 2), у Чернівцях – «Українська книга» (Центральна площа, 10).

ОКРЕМА ДУМКА

СОЛДАТИ ВОРОГА

Друге, що кидається у вічі при аналізі списку російських військових формувань, – це велика їх кількість – тринадцять під назвою охоронні корпуси. Головна мета цих військових формувань – утримування в покорі населення окупованих територій. Так, у Рейхскомісаріаті «Москва» був проведений «успішний» експеримент з керування автономної території, заселеної переважно росіянами (Лепельський округ Брянської області: 8 районів – 581 000 мешканців). Цей автономний округ віддали під контроль військових формувань Російської визвольної армії загальною чисельністю 20000 осіб. У результаті цього контролю було спалено 24 села і знищено близько 10000 місцевих мешканців. Останній керівник цього автономного округу Б.Камінський, згодом генерал-майор військ СС, очолив 29 гренадерську дивізію військ СС «РОНА», сформовану переважно з росіян. Ця дивізія брала участь у придушені Варшавського повстання у 1944 році і «прославилась» безпрецедентною жорстокістю, за що її командир і був розстріляний самими німцями. Лише один із полків цієї дивізії (полк Фролова) знищив від 5 до 10 тисяч варшав`ян. Російські військові формування брали участь у бойових діях і на Західному фронті. Зокрема, це була 136-а дивізія особливого призначення зі складу Російської визвольної армії. Після того, як вояки цієї дивізії, які мали досвід бойових дій проти партизан Білорусі, здійснили «зачистку» території Західного фронту, де висадився повітряний англо-американський десант, внаслідок чого цей десант був знищений, англійці і американці перестали брати солдатів цієї дивізії в полон, розстрілюючи їх на місці. Отже, другий висновок, щодо росіян із зброєю в руках – вони надзвичайно жорстокі люди.

Останнім часом стало широко відомо про поведінку радянських солдат на окупованих територіях Німеччини відразу після поразки Німеччини у Другій світовій війні. Саме росіяни становили більшість цих солдат. А недавній досвід російсько-чеченської війни хіба не свідчить про те ж саме? Викрадення людей, знищення їх без суду і слідства, тортури, зґвалтування, мародерство. А цілеспрямоване нищення інфраструктури Східної України, а вся палітра провокацій, десятиліттями напрацьована ФСБ Росії, спрямованих проти місцевого населення Сходу і наших військ? Третій висновок щодо росіян є підсиленням першого: росіяни – це підступні люди. Вірніше, такими є їхні лідери, яких підтримує мало не 90 відсотків населення Росії. І чим підступніше себе ведуть ці лідери, тим більшою є їх підтримка.

Чи все так погано щодо росіян? Думаю, що ні. В лавах УПА крім українців воювали і росіяни. Ну, не зовсім росіяни, а донські, кубанські і інші козаки. Було їх до 3000 осіб. Дуже прикро, що на Сході України нащадки цих козаків цілими військовими формуваннями ввійшли на нашу територію і намагаються знищити дух свободи, притаманний громадянам нашої країни. Хоча саме козаки могли б, повернувшись додому, пробудити у своїх земляків почуття власної гідності, свободи і відповідальності за себе, за свою країну.

Звернімо увагу, що тепер зона антитерористичної операції скоротилась до порівняно невеликого регіону, де доля росіян серед місцевих мешканців становить не менше половини населення. Це дозволяє припустити, які наші громадяни, що створюють масовку у російсько-українській війні на боці ворога, – це переважно росіяни, але не козацького кореня. Єдиним зрозумілим аргументом для них є сила. Малоосвіченій людині важко зрозуміти, що таке справедливість, але легко зрозуміти, що таке сила. Так підкріпимо справедливість нашої справи нашою силою. З нами цивілізований світ, у нас нарешті з'явилась надія на цивілізоване майбутнє.

Слава українській нації і смерть її ворогам.

Валерій ШВЕЦЬ,
професор

Закінчення. Початок на 11-й стор.

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
В ділянці лівого виска…	Зліва на скроні (в ділянці лівої скроні)…
Жити на відшибі…	Жити на відлюдді (відлюдно)…
Виникла іскра сумніву…	Виник (зародився) сумнів…
Він має статус юридичного лица…	Він має статус юридичної особи…
Прибавка заробітної плати…	Збільшення заробітної плати…
Вище товариство…	Вищий світ…
Доходне місце…	Зисковне вигідне місце…
Вона в повній безпеці…	Вона в цілковитій безпеці…
Пожилий…	Старшого (поважного) віку, у літах, літній…
Скудні матеріальні запаси…	Мізерні матеріальні запаси…
Внушати страх…	Викликати (вселяти, навіювати) страх…
Ніхто вас не дорікне…	Ніхто вам не дорікне…
Зіслався на приклад…	Послався на приклад…
Зрікатися від ідеалів…	Зрікатися ідеалів…
Що посідали керівні крісла…	Що обіймали керівні посади…
Пройде деякий час…	Мине якийсь час…
Незаконним образом…	Незаконно (незаконним способом (чином)…
Північніше Чорного моря…	На північ від Чорного моря…
Упадок духу…	Занепад духу (зневіра)…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Наступне число газети «Нація і держава» вийде 4 вересня 2014 р.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії “Центральне регіональне управління ВАТ “Банк “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ “Поліграфічна компанія “Інтерекспресдрук”
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9